

KURT BRAND

Mise lodi Terrania

Knihovnička Perry Rhodan 165

Přeložil František Fabián

Průzkumné lodě typu Explorer se vznášely jako drobné, kovově se lesknoucí kuličky ve zdánlivě neproniknutelné duté kouli utvořené ze sluncí.

Velké panoramatické štíty v centrálach ukazovaly, jak vypadá okolní kosmický prostor. Byla tu hvězda vedle hvězdy. Každá svítila jinak - ta tmavočerveně, jiná modrobíle. Bílý trpaslík velký jako tečka zářil tak, že z toho bolely oči.

Sedm Explorerů se poprvé ocitlo tak blízko středu Mléčné dráhy. Nebyly tu teprve od včerejška, ale už ode dne, kdy byla gravitačními bombami zničena a vržena do hyperprostoru sluneční soustava s katalogovým číslem EX-2115-485. S tímto sluncem zmizela obří planeta Herkules a jeho sedmnáct měsíců. Místo, kde se tato tělesa nacházela, bylo nyní prázdné. Také výbuchem vzniklé záření už natolik vyprchalo, že nebylo významné. Přesto tento prostor kontrolovalo sedm Explorerů. Dnem i nocí probíhalo na všech lodích pozorování, a stále byla dodržována oběžná dráha, po níž se ještě před několika dny pohyboval Herkules.

Všechno toto úsilí mělo zodpovědět jedinou otázku: zanikl při zničení soustavy také Suprahet?

Mnozí muži na sedmi lodích si ještě ani dnes neuměli představit tento gigantický přijímač - superheterodyn - jako něco živého. Ještě méně byli schopni pochopit, že téměř nezničitelná hmota mollex je jiná, neaktivní životní forma Suprahetu.

Mnozí muži se otřásali při představě, že tento Suprahet asi před 1,2 milionem let uvnitř Mléčné dráhy spolykal obrovské roje hvězd.

Už několik týdnů poslouchali všichni na Explorerrech od rána do večera slovo Suprahet! Jak dny plynuly, bylo čím dál jasnější, že gigantická nestvůra, napůl čtyřrozměrná a napůl pětirozměrná, byla se zmizelou soustavou nejen odvanuta z Einsteinova vesmíru do hyperprostoru, ale při této změně také zanikla na „přesycení“.

Ale nejenom Pozemšťané se zajímali o změněné okolnosti v tomto

sektoru. Objevili se tu i bohové červounů se svými beztvárými loděmi. Explorery stále znovu zjišťovaly, že jsou zaměřovány, a podle pokynů se uchýlovaly zpět do meziprostoru, aby 'posádkám molkekových lodí nedaly možnost zaútočit.

Byla to nervující hra na kočku a myš, neboť se do tohoto sektoru stahovalo stále více jednotek „bohů". Brzy bylo zcela jasné, že se vládci červounů snaží zjistit, proč obrovská planeta Herkules zmizela.

Explorer 7443, velitelská loď výzkumného oddílu, udržoval nepřetržité spojení s domovskou centrálou v Terranii, a také s obrovským inpotronickým počítačem na Měsíci, kam neprodleně vysílal všechna zjištění.

Když Explorer 7443 zaměřil svaz nejméně jednoho tisíce molkekových lodí a předal tuto zprávu do Terranie, přišel o čtvrt hodiny později překvapivý příkaz: „Ustupte a vraťte se na Zemi!"

Velitel Exploreru 7443 nemohl tušit, že pokyn k ústupu byl ovlivněn hlášeními, které do Terranie vysílaly lodě, pozorující východní část Mléčné dráhy.

Tyto lodě zjistily, že se situace ve východním sektoru po zničení Herkula a zániku Suprahetu ustálila. Když loď Pozemšťanů pozorovaly soustředění cizí flotily, vyvolalo jejich hlášení automaticky poplach pro celé impérium a vydání příkazu, aby bylo sedm Exploreru odvoláno. Centrála přikázala křižníkům, operujícím ve východním sektoru, aby zintenzivnily pozorování, ale vyhýbaly se přitom střetům s molkekovými loděmi.

Svazy flotily impéria, které čekaly v pohotovosti na druhé straně Mléčné dráhy, poplach vyslaný ze Země nijak nevzrušil. Pozice v mezihvězdném prostoru tu zaujalo více než osmdesát procent flotily, což byla ve spojení se silnými svazy posbických fragmentálních lodí tak mohutná armáda, jakou Mléčná dráha ještě neviděla. Žádný velitel si neuměl představit, že by se molkekovým lodím mohlo podařit tuto linii prolomit. • V Terranii nebyli tak optimističtí. Dávno byly pryč ty časy, kdy tu ještě dělali tu chybu, že své neznámé protivníky podceňovali. Atlanovi se současná situace jevila jako nanejvýš nebezpečná pro celé impérium. Bylo to patrné i z toho, že byl už celé dny neustále pohromadě s Perrym Rhodanem.

V Rhodanově okolí se vyskytla nápadná nová tvář. Astronom a fyzik Tyli Leyden se stal novým oficiálním členem centrálního pozemského výzkumného štábu. Leyden byl ještě mladík, měl kštic

plavých vlasů a nápadně světlé oči. Předtím patřil k posádce Explorera 2115. Jemu vděčila Mléčná dráha za to, že Suprahet už neexistoval. To on rozpoznal, že molkek a Suprahet jsou dvě formy téže podstaty, že je to látka, která může za určitých předpokladů nabýt dvou extrémně odlišných podob.

Leyden se nijak nezměnil ani po tom, co byl odvolán do Terranie. Pořád to byl velký flegmatik, a také tady zůstal stejně málomluvný. Když už musel něco říct, omezil se na to nejnutnější.

Nebyl génius, jeho úspěchy byly výsledkem tvrdé práce. Nenadělal mnoho rozruchu, byl to nenápadný a skromný člověk.

Nicméně Perry Rhodan schopnosti tohoto mladého muže rozeznal. Uvědomoval si riziko, že by Tyli Leyden mohl při úkolu, kterým ho chce pověřit, selhat. Čím déle ho však pozoroval, tím si byl jistější, že se Leyden i

s tímhle novým problémem vyrovná.

Tyli Leyden se seznámil s červounem, kterému říkali Petříček. První pohled na něj se pro něj stal nezapomenutelným zážitkem. Postupně se s ním sblížoval.

„Leydene, zkoumejte toho červouna!“ vyzval ho Rhodan.

Tři týdny s ním trávil mnoho hodin denně a domlouval se s ním pomocí symbolového transformera.

Mladý červoun byl ubytován v hangáru jednoho Explorera. Leydena zdravil stále radostněji, když k němu přicházel. Jeho velké oči byly velmi výmluvné.

Leydenova nedůvěra k obrovskému tvorovi zmizela už během prvního týdne. Poznal, jak je Petříček dobrosrdečný a tolerantní, a jak upřímně se snaží sdělit toho Leydenovi o svém druhu co nejvíc. Jeho snaha ovšem měla své hranice, protože Petříček se ještě nikdy nesetkal s jiným červounem. Přesto bylo neuvěřitelné, kolik vědomostí obsahoval jeho zděděný instinkt.

Od první návštěvy trval Petříček na svém přesvědčení, že biologický zákon červounům přikazuje, aby tajili svou inteligenci.

Když se ho Leyden ptal, proč tedy tento zákon sám porušil, červoun hned odpověděl: „Zákon sebezáchovy mého druhu stojí v tomto případě nad biologickým zákonem, protože jsem přesvědčen, že naši bohové mému druhu brání, aby se rozšiřoval.“

Leyden si bezděky vzpomněl na planety dohola vyjedené kovobylkami a nepřipadalo mu to jako nadějná budoucnost. Přesto se přidržel tématu. „Takže jsi ochotný letět s námi k domovu

tvého národa a přesvědčit ostatní červouny, že vaši bohové s vámi hrají falešně? Nezapomínáš na to, že se na tebe budou dívat jako na zrádce, který porušil jeden z nejdůležitějších zákonů?"

„Když se změnily biologické poměry, musí se změnit také biologické zákony. Zločinec je jenom ten, kdo ví, že se dopouští zločinu!" zněla odpověď.

Nejenom Leyden se vyptával, také červoun chtěl vědět, co lidé zažili se zástupci jeho druhu a s „bohy". Leyden o tom prakticky nic nevěděl. Když o červounových otázkách informoval Rhodana, věnoval Perry červounovi tři odpoledne, aby utišil jeho touhu po poznání.

Rhodan červounovi nic nezatajil. Petříček ostatně uměl záhadně vycítit, co je pravda a co lež. Litoval, že se sám s bohy nikdy nesetkal a proto o nich nemá co povědět. V té souvislosti však prohlásil, že bohové jeho národ vykořisťují kvůli svému vlastnímu prospěchu, a Rhodan s Leydenem tomu věřili.

Ale odkud to červoun mohl vědět?

Tyli Leyden si také vyžádal padesát členů pozemského výzkumného štábu, aby s ním pracovali na jeho úkolu. K jeho týmu patřil i tučet lékařů. Tahal rozumy z každého, o němž si myslel, že by mu mohl něco podstatného říct. A tak se stalo, že Tyli Leyden toho brzy věděl o mentalitě červouna víc, než všichni ostatní dohromady.

Doktor Salor Neev, biolog, objasnil Leydenovi dva body, a pak se začal vyptávat všech Leydenových spolupracovníků. Zvědavý biolog před sebou najednou viděl tak zajímavé pole působnosti, s jakým se ještě nesetkal.

Salor Neev byl starý člověk. Jeho pleš věncily bílé vlasy. Šaty na jeho hubeném těle jen plandaly. Kdo ho neznal, nepovažoval by ho za pracovního fanatika. Ale stalo se už několikrát, že se jeho spolupracovníci zhroutili ve stresu.

Když se ukázalo, že Leyden, potřebuje spolupracovníka, navrhl Tyli Leyden biologa Neeva, a divil se, že Rhodan s Atlanem jeho návrh nepřijali hned. Když souhlas nakonec dostal, divil se podruhé.

Atlan ho varoval: „Salor Neev se na nic neohlíží, pokud má vyřešit nějaký problém. Má často nekonvenční metody. Dejte si pozor,, Leydene, aby Neev nechtěl na našem červounovi provádět něco jako vymývání mozku. A nezapomínejte, že zodpovědnost za celý projekt nesete vy. Vzhledem k tomu, že je starší, bude si chtít hrát na šéfa."

„Cože, pane, já mám zase šéfovat? Vždyť mě to jenom odvádí od mé

vlastní práce!"

Atlan a Perry Rhodan se po sobě výmluvně podívali. Rhodan se skrytě ušklíbl. Když Tyli Leyden odešel, hrábl si Arkonidan oběma rukama do vlasů. „Perry, za těch deset tisíc let jsem mezi vámi lidmi poznal nejrůznější typy, ale Tyli Leyden je jedinečný. Muž bez ctižádosti. Muž, který nám má za zlé, že ho jmenujeme šéfem. Muž, který radši pracuje, než aby si hrál na šéfa..."

„A který přesně dodržuje přestávku na snídani!" dodal Rhodan s úšklebkem.

„Ano, to ještě navíc! Docela chápu Bullyho, že s Ley děnem nedokáže navázat kontakt."

„To se v posledních dnech změnilo, Atlarie! Náš tlouštík už Leydena považuje za správného chlapíka. To u Bullyho znamená hodně."

„Ta korouhvička!" zabručel Arkonidan. „Aha, teď už chápu..."

Užasle zavrtil hlavou.

„Smím se zeptat, co?"

„Samozřejmě. Bully mě před čtyřmi dny přemluvil, abych dal sto tisíc solarů na památník Toge Faltona. S mými sto tisíci si Bully Leydena jistě udobřil za to, že na něj tak tlačil na Ericu Manolim. Ten tlouštík!"

„Pleteš se, Atlane! Tlouštík si Leydena nepotřeboval udobřovat. Z čeho ho vlastně podezíráš? Sám dal taky sto tisíc solarů, jako ty. Já jsem věnoval stejnou částku, takže v podstatě šlo o to, abychom se my ve vedení nedali zahanbit. Tyli Leyden se zřekl po dobu příštích tří let celého platu a věnoval tu částku na zřízení pomníku Arkonidana Toge Faltona, který zemřel před šesti tisíci lety!" Atlan oněměl. Pak se zhluboka nadýchl a řekl: „Je tu horko, co?" Klimatizace fungovala bezvadně.

Faltonova teorie byla více než šest tisíc let zapomenuta, než ji vyhrabali a oprášili pozemští badatelé. Ale i potom byla tato teorie pokládána za výplod chorého mozku/Jen jeden jediný seji odvážil proměnit v praxi. A tomu se podařilo objevit nejen Impos a planetárium, ale i fakt, že molhex je neaktivní Suprahet!

Zatímco se Atlan a Rhodan na sebe stále mlčky dívali, otevřely se dveře a vstoupil Tyli Leyden.

„Neruším?"

„Kdepak, vůbec ne!" řekl Atlan trochu ukvapeně a příliš horlivě. Ale flegmatický Leyden si toho nevšiml. ; „Podívejte!" řekl jenom Leyden a podal Rhodanovi list papíru. : Rhodan se na něj zběžně

podíval.

„Ano, a co? To jsou souřadnice Herkula, Leydene. Co s tím?“

„Vlastně nic zvláštního, pane. Jenom to, že Petříček ze svého hangáru Herkula zaměřil... Nebo lépe řečeno - zaměřil místo, z něhož se Herkules gravitační explozí propadl do hyperprostoru!“ To už byla na Leydena značně dlouhá řeč. Přesto byl ochoten odpovídat Rhodanovi a Atlanovi na řadu otázek.

„Vy myslíte, že Petříček umí zaměřit také domov svých druhů a určit jeho souřadnice?“

„Ano,“ řekl Leyden.

„Jak přijal zánik té obrovské masy molkexu?“

„Petříček věří, že zničení masy molkexu .na Herkulovi pro něj bude propustkou, až přistane na své domovské planetě. Víc červoun neřekl.“

Rhodan a Atlan Leydenovi věřili jenom napůl. Nemysleli si, že je informuje špatně, jenom ho podezírali, že mu slovo „propustka“ říká mnohem více než jim.

„Leydene, byl u toho doktor Neev, když jste o tom s červounem mluvil?“, zeptal se Atlan.

„Ano!“

Atlan už doktoru Neevovi volal. Biolog přispěchal celý udýchaný, jak se snažil, aby na něj Atlan a Rhodan nemuseli čekat.

„Doktore, chtěli bychom od vás zprávu o dnešním rozhovoru s naším červounem.“

Neev se trochu udiveně podíval po Leydenovi, pak se soustředil a začal referovat.

O nějaké propustce se nezmínil, a Rhodan se ho na to zeptal přímo.

Neev strnul, otočil hlavu a změřil si Leydena, který se lhostejně díval do zdi a myšlenkami byl bůhvídkde.

Neev si odkašlal. „Kolego!“ Znělo to ostře. , „Ano?“ řekl tázavě Leyden.

„Když jsem si dělal poznámky, vy jste na jednom místě snížil hlasitost transformeru?“

„Já? Ne! To Petříček myslel potichu!“

Rhodan se do toho vložil. Pronikavě se na Leydena podíval.

„Opakujte to ještě jednou, pane Leydene! Nebo se chcete opravit?“.

„Opravit? Ne, pane. Když jsem se ho na to ptal, Petr mi sám řekl, že někdy myslí potichu. Proto symbolový transformér v takové chvíli jenom šeptá. Je možné, že kolega Neev těm slovům

nerozuměl."

Jeho posluchači se netvářili příliš duchaplně. Copak Tyli Leyden nechápe, že říká nesmysl? Myslet se nedá ani potichu, ani hlasitě! Atlan ho oslovil. „Leydene, vy jste přece jinak rozumný člověk! Uvažte, co nám tu prohlašujete!"

„Neříkám vám nic zvláštního! Když jsem předtím řekl, že Petříček umí určit souřadnice své domovské planety, věřili jste něčemu, co je vlastně nepředstavitelné. Nechcete ale věřit, že červoun někdy myslí potichu, protože jste o tichém myšlení ještě neslyšeli."

„Chcete tím říct," zeptal se Rhodan, „že červoun může ovlivnit slyšitelnost symbolového transformeru silou svých myšlenkových impulsů?"

„Ten umí ještě jiné věci, o kterých se nám ani nezdá!"

Rhodan rozhovor ukončil. Vzal si pak ještě Leydena stranou a řekl mu: „Povězte červounovi, že za ním ještě dneska přijdu. Vás bych chtěl mít u toho. Řekněme ve dvacet hodin."

Tyli Leyden přikývl a odešel.

Petříček napjal obrovské tělo jako ke skoku, když uviděl, že do jeho hangáru vchází Perry Rhodan s Tyllem Leydenem. Zapnuli symbolový transformer.

Petříček překvapil Rhodana otázkou: „Mám myslet potichu nebo hlasitě?"

Tyli Leyden se bez zábran rozchechtal. Tohle ani on nečekal.

Rychle si vyjasnili, že Peter skutečně umí různě silnými myšlenkovými impulzy ovládat hlasitost transformeru.

Rhodan mladého červouna upozornil, jaké riziko na sebe bere, když přivede na svou domovskou planetu lidi. „Bude tě doprovázet Tyli Leyden. Tyli řekne tvým příbuzným, že víme, jak chytří všichni jsou. Budeš první, kdo porušil váš biologický zákon. Mohou tě za to usmrtit."

Petříček se na to díval jinak. „Nezabijí mě, Perry!"

„Jak to můžeš vědět? Narodil ses přece na docela jiné planetě. Nikdy jsi neviděl ani domovskou planetu, ani nikoho z tvého druhu. A přesto tvrdíš, že tě nezabijí jako zločince?"

Symbolový transformer tlumočil červounovu odpověď.

„Vám lidem je tak těžké rozumět... Co s tím má společného kde jsem se narodil, a jestli znám někoho z mého národa? Nikdo mi neřekl, kde můj národ žije, a přece to vím. Stejně jistě vím, že mě nezabijí. Copak ty nevycítíš planety, na kterých žijí Pozemšťané, Perry?"

Rhodan odpověděl podle pravdy: „Ne, tuhle schopnost my nemáme. No dobrá! Možná si děláme zbytečné starosti. Ale chápeš, že Leyden musí tvým druhům říct: Víme, že jste inteligentní. Víme, proč jste svou inteligenci dosud úspěšně tajili! Chápeš to? Jinak by bylo zbytečné, aby tam s tebou letěl.”

V hangáru bylo ticho. Pak se Petříček podíval na Leydena.

„Tylle, a ty nemáš strach, že tě některý můj druh zabije?”

Leyden sebou trhl. „Strach mám, to ano. Ale dokud mě ten strach neochromí a nezabrání mi plnit svůj úkol, je to v pořádku. Naopak, právě ze strachu se mi někdy v hlavě zrodí nápady, na které bych jinak nepřišel.”

Nevěděl jistě, jestli mu červoun rozumí. Ale Petříček řekl: „Ty jsi takový malý a slabý, a přesto si troufáš předstoupit před můj národ.

A já, jeden z nich, bych se měl setkání s nimi bát?”

Rhodan se do toho vmísil: „Jsi ještě mladý a nemáš žádné zkušenosti. Všechno co víš, pramení ze zděděných znalostí uložených v tvém podvědomí. Obávám se, že jsi jiný než ostatní tvého druhu. Proto si neslibuj, že je hned přesvědčíš o špatných úmyslech bohů. Budou chtít důkazy, a ty žádné nemáš.”

„Trvám na svém, Perry! Beze mne se vy Pozemšťané nikdy nedostanete na planetu mého národa. Ale mám jednu podmínku: poletíme do středu Mléčné dráhy, a teprve tam určím, kde moje planeta je!”

„Tombstone!” Perry Rhodan bezděčně vyslovil, co mu prolétlo hlavou.

Tombstone - náhrobní kámen!

Je to špatné znamení?

Rhodan se podíval na Tylla Leydena. Mladý vědec seděl vedle něj a mračil se-na symbolový transformer.

„Není to žádné krásné slovo, pane! Ale dejme tomu. Poletíme na Tombstone. Kdy?”

Velký Administrátor se podíval na hodinky. Rozhovor už trval hodinu a půl. Vstal. „Co nejdřív. Dostanete všechny plné moci, Leydene. Navrhuji, aby vás doprovázel doktor Neev.”

„Dejte plné moci jemu, pane!”

Petříček se přihlásil přes transformer. „Neev je starý muž a není to dobrý člověk!” Červoun si už o biologovi utvořil svůj názor.

Rhodan mu s lehkým úsměvem odpověděl: „Proto také dám plné moci Tyllu Leydenovi a ne doktoru Neevovi. Ale doktor není v

podstatě tak špatný - jenom často zachází ve své horlivosti příliš daleko. Pan Leyden na něj dohlédne!"

„Ještě tohle!" povzdechl si Leyden. „Dobře, jak si přejete, pane." Rozloučili se s červounem a vyšli z hangáru. Venku se Rhodan zeptal: „Leydene, to vás ani nezajímá, se kterou lodí vás na Tombstone pošlu?"

„Jistě to bude dobrá loď, pane," zněla odpověď.

„Poletíte na Terranii; je to nejrychlejší a nejmodernější křižník své třídy. Jako fyzik jistě oceníte, že dosahuje zrychlení 720 kilometrů za vteřinu."

„To ano. Ale proč chcete dát plné moci zrovna mně, pane? Neev je o mnoho starší než já. Bude si myslet, že jsem ho předběhl."

„Leydene," ozval se ostře Rhodan, „pochoпил jste vůbec, oč nám všem jde?"

„Tak přibližně, pane."

Rhodan se otočil a vydal se jiným směrem. Už toho nemluvu nemohl vystát. „Na shledanou, Leydene!"

Dalo by se říci, že se v centru Mléčné dráhy schyluje k bouři. Molkexové lodi vyvíjely stále intenzivnější činnost. Beztvaré lodi se objevovaly všude. Snažily se lodě Pozemšťanů vypudit z výhodního sektoru. Došlo to tak daleko, že lodě impéria už nemohly tuto stranu Galaxie ani normálně pozorovat.

Když Reginald Bull, velitel flotily impéria, dostal od Rhodana zprávu o plánu Tombstone a dozvěděl se z ní, že Leyden poletí na neznámou planetu červounů, usoudil pesimisticky: „Toho už neuvidíme. Škoda té pěkné nové lodi!"

Když vyslechl celý vzkaz, podíval se na mapu a zjistil, že se Terrania .podle červounovy podmínky ocitne asi sto světelných let za jejich liniemi. Zapnul interkom a zavolal hyperspojovou centrálu své lodi.

„Vzkaz pro šéfa. Text:

Rozhodně nedoporučuji vysílat Terranii v předpokládaném kurzu! Právě v této části Galaxie se soustřeďují molkexové lodě. Nemám možnost dát Terranii k ochraně bojové svazy. Kdo ten šílený kurz stanovil? Podezírám Leydena! Byl to on? Čekám odpověď obratem. Bully."

O pět minut později dostal odpověď.

„Veliteli flotily Impéria Reginaldu Bullovi.

Terrania už odstartovala. Dodržuje naprostý radiový klid. Kurz se už nedá měnit. Konečný směr určí červoun Petr..."

To snad není pravda! pomyslel si Bully. Už svěčujeme velení lodi červounům! Tuhle odpověď určitě neformuloval Perry! Vypadá to na myšoba Guckyho.

„Pozor, zvláště pečlivě sledujte hyperfrekvenci 13/5 b! Na tu je nastaveno automatické nouzové vysílání Terranie. Gucky, poručík, za Rhodana.“

Guckyho poslední pokyn Bullymu ukázal, že na Terranii počítají s nejhorším.

„Jestlipak to Leyden zvládne?“ myslel si Bully. „Nu, odvahy má ten mládenec až dost. Snad taky ví, že někdy je lepší opatrnost než odvaha.“

Velitel Terranie, major Fils Crouget, pocházel z planety Epsal. Lidé narození na Epsalu už nevypadali jako normální Pozemšťané. Přizpůsobili se podmínkám své planety a stali se z nich obři. Jejich mimořádná vnímavost, smysl pro prostor a rychlost reakcí je přímo předurčovaly, aby byli vybíráni za velitele kosmických lodí.

Major Crouget se obrátil na své otáčecí židli u řídicího pultu, když uslyšel, že do centrály někdo vchází. Uviděl jednoho mladého a jednoho starého muže.

„Salor Neev,“ představil se plešatý stařík.

Major Crouget přitlumil hlas, který obvykle hřímal, protože i jeho mluvidla byla mohutně vyvinutá. Přesto oba návštěvníci o krok ucouvli, když se představoval.

„Tyli Leyden,“ řekl mladík jako poslední. „Šéf vás informoval?“ Crouget se ušklíbl. „To bychom toho na šéfovi chtěli moc. Dostal jsem jenom pokyn z ústředí, abych se řídil vašimi příkazy.“

„Já vám mám dávat příkazy?“ zeptal se Leyden nejistě.

Zdálo se, že majorovi je lhostejné, kdo mu dává příkazy. „Kdo jiný? Podle ústředí máte rozsáhlé pravomoci. Mohu se na ně podívat?“

Nahlédl do složky a vrátil ji Leydenovi. „Startujeme za osm minut. Nebude náš host, ten červoun, opravdu dělat žádné potíže?“

„Určitě ne, majore.“

„V pořádku. Přihlásili jsme se na tuhle akci dobrovolně, takže počítáme s nepříjemnými překvapeními. A teď mě omluvte.“

Otočil se se židlí zpátky k pultu. Start Terranie byl rutinní záležitostí. Proběhl na vteřinu přesně. Na panoramatické obrazovce bylo vidět, jak se obraz velkého města Terranie rychle zmenšuje-

Pro biologa Salora Neeva to byl první kosmický let, pro Tylla

Leydena nešlo o nic nového. Přesto měl i on smíšené pocity. Let k planetě Tombstone byl cestou do nejistoty. Jediná jistá věc byla, že první setkání s červouny bude smrtelně nebezpečné. Leyden nechápal, jak může být Petříček tak klidný. Červoun se s naprostou samozřejmostí přestěhoval z hangáru na Terranii, kde měl stejné pohodlí.

„Brzy se zase uvidíme!“ řekl Rhodanovi na rozloučenou a pokýval mu obrovskou kulatou hlavou.

Terrania se řítila sluneční soustavou k oběžné dráze Pluta. Lod' byla pro tento let speciálně přizpůsobena. Několik kabin, které jindy užívali důstojníci, bylo vyhrazeno pro Leydena a Neeva. Ty byly naplněny vědeckými přístroji.

Krátce před startem přinesli do kabiny, kterou obýval Leyden, velkou plastickou schránku. Stála zamčená v rohu. Neev vyzvídal co v ní je, ale Leyden mu na to neodpověděl. Biolog nabručeně odešel do své kabiny.

Vypadalo to, že Neev a Leyden nebudou dobří partneři. Když biolog odešel, Leyden se ve své kabině zamkl, sluchem rozpoznal, že Terrania přechází do meziprostoru s kurzem ke středu Mléčné dráhy, a lehl si. Neměl ale v úmyslu spát. Podrobil se hypnotickému školení. Lekci sestavil Nathan, obrovský inpotronický počítač na Měsíci. Obsahovala souhrn vědomostí uložených v Nathanu o molkexu, o vývoji kovobylek a o způsobech jednání červounů. Zvláštním tématem byla záhadná spolupráce červounů s jejich bohy. Naproti tomu byl oddíl „bozi“ velmi chudý na fakta. Tady se ukazovalo, jak málo toho Pozemšťané vědí o neznámém a podle všeho velmi agresivním druhu.

Lekce také osvěžila a zčásti rozšířila Leydenovy znalosti z psychologie.

Poslední úsek lekce se týkal umění správně si vykládat reakce neznámých bytostí.

Když Leydena přístroj znovu probudil z hypnózy, připadalo mu, že hluboce spal. Pohled na hodinky mu ukázal, že byl žákem celých sedm hodin. Hlasitě zív, protáhl se, odstrčil přístroj a vstal.

Ještě jednou se podíval na hodinky. Podle časového rozvrhu byl čas na snídani. V žaludku mu zakručelo. Vyhledal jídelnu, zamířil k volnému stolu a objednal si u robota, který přispěchal. Bez námahy pak spořádal snídani, která by stačila třem normálním jedlíkům. Na stole nechal jen použité přístroje.

Pak vyjel antigravitačním výtahem o patro výš a vyhledal spojařské centrum. Teprve tady se dověděl, že středisko nařídilo lodi dodržovat radiový klid. Odtud přešel do řídicího centra.

Major Fils Crouget před několika minutami opět převzal řízení od druhého pilota. Stál před měnicí se obrazovkou a kontroloval kurz své lodi, která se řídila vysokou nadsvětelnou rychlostí librační zónou meziprostoru. Když k němu Leyden přistoupil, letmo se po něm ohlédl. „Asi za čtyři hodiny přejdeme do normálního prostoru. V té době dosáhneme pravé křídlo naší linie a mineme ho ve vzdálenosti sedmdesáti světelných let. Ted' jsme tady. A tamhle je naše cílová hvězda... Tohle je EX-66-198. Je to obr mezi slunci. Naše flotila ho zřejmě používá jako navigační pomůcku. Nevím, co si od toho maršál Bull slibuje. Tady, Leydene! Přečtěte si radiová hlášení a pochopíte, jak to myslím."

Leyden pochopil velmi rychle. V soustavě obřího slunce se proháněly lodi „bohů". V posledních třech hodinách byly vyslány tři velké svazy bojových lodí Impéria, aby molkekoxým lodím zabránily prorazit linii. Zprávy rozhodně nebyly uklidňující.

„Proč nezůstaneme v librační zóně, majore?"

„Protože nemůžeme zůstat v meziprostoru. Váš přítel červoun nám bude muset brzy udat kurz. Nemám chuť vynořit se na druhém konci Mléčné dráhy a netrefit zpátky domů. Navrhuji, abyste toho chlapíka navštívil a poslechl si, co vám napovídá."

Leyden ztuhl. Ironie a nedůvěra v Crougetově hlase se nedaly přeslechnout. „Vy nevěříte, že Petříček umí zaměřit svou domovskou planetu?"

„Petříček! Už když slyším tohle!" zvolal major, až se to centrálou rozlehlo. „Petříček! To je mi jméno pro takovou obrovskou potvoru! Už jste ho někdy podrbal za ušima, a kňučel potěšením?"

„Vy nevěříte jeho schopnostem, majore?" opakoval Leyden.

„To vám říkám rovnou: Ne!"

„A přesto jste se s celou posádkou Terranie dobrovolně přihlásili k téhle akci? Počítáte s tím, že se vrátíme s nepořízenou?"

„Když už se ptáte takhle otevřeně, odpovím vám stejně: Ano, všichni si myslíme, že naše mise bude bezvýsledná!"

Leyden mlčel.

„To vám vzalo řeč, co?" zvolal Epsalan. Ostatní důstojníci v centrále se po nich zvědavě dívali.

Astronom a fyzik zůstal klidný. „Není možné člověka nutit, aby

něčemu věřil." Otočil se a vyšel.

Sel za červounem. Ten měl hlavu položenou těsně u symbolového transformeru. Vypadalo to, že ho přístroj velmi zajímá. Tyli Leyden zůstal překvapeně stát. Věděl jistě, že když tu při poslední návštěvě transformer nechal, byl vypnutý. Teď ale byl v činnosti.

Kdo jej zapnul? Červoun svými dvěma páry kusadel na kulovité hlavě?

„Tylle, proč nejdeš blíž?“ zeptal se Petříček. „Měl jsem dlouhou chvíli, tak jsem si s tím přístrojem trochu pohráł. Taky ti připadá, že pracuje dost těžkopádně?“

Leyden nechtěl věřit svým uším. Červoun kritizuje symbolový transformer a zdá se mu těžkopádný? Znamená to snad, že je schopen "rozpoznat, jak je přístroj sestaven“

Posadil se k transformeru. „Kdo ti ukázal, jak se ten přístroj zapíná?“ Petříček se na něj soucitně podíval. „Tylle, můj druh je starší než Mléčná dráha! Čím by nás ještě tahle Mléčná dráha mohla překvapit?“

, Leyden strnul. Starší než Mléčná dráha? Nevztahuje se toto tvrzení k Suprahetu, který byl podle starých záznamů v planetáriu do Mléčné dráhy vmeten před 1,3 milionu let a začal pohlcovat hvězdy jednu za druhou?

„Uměl bys popsat základní konstrukci symbolového transformeru?“ Sám ji znal jen v hrubých rysech. Petříček mu pak deset minut podrobně vysvětloval, jak je přístroj složen a jak pracuje.

„Proč jsi nám lidem už dříve neukázal, co dovedeš?“ zeptal se nakonec Leyden.

„Copak jsem mohl, Tylle? Vždyť víš, jaké pocity vzbuzují v lidech, když mě vidí: nenávisť, odpor, strach! Chyba není jen v lidech, také v mých družích, kteří se lidem předváděli jako divá zvíř a neprozrazovali svou inteligenci. Když jsem říkal, že mé vaše Mléčná dráha nemůže ničím překvapit, nebyla to tak docela pravda. Perry Rhodan, Bully, Atlan, Gucky a v neposlední řadě i ty..., vy jste mě překvapili, protože jste se mě snažili nejen pochopit, ale také myslet jako já.“

„To se nám nikdy nepovede!“ namítl Leyden.

„Tylle, ty už k tomu máš nejbliž! Pokročil jsi v tom dál než kterýkoliv jiný člověk. Proto jsem tak rád, když za mnou přijdeš.“

Červoun vyjadřoval svoje city?

Tyllovi z toho šla hlava kolem. Už v Terranii jeho kolega doktor

Neev tvrdil, že metabolismus červounů nemá co dělat ani tak s biologií, jako spíš s hyperenergetickými funkcemi. Narazil na nedůvěru a výsměch, jediný Tyli Leyden se přidal na jeho stranu. Ale teď červoun projevuje cit! To znamená, že city nemusí být zákonitě vyvolány jen biochemickými procesy! Nebol v lidech probíhají hyperenergetické procesy?

Leyden si netroufal tuto otázku zodpovědět. Stále intenzivněji si připomínal souvislosti molkexu a Suprahetu. Připadalo mu nepředstavitelné, že tyto souvislosti rozpoznal právě on, i když jen s pomocí Faltonovy teorie.

Násilím tyto úvahy potlačil. Teď měl jiný úkol. Vysvětlil červounovi důvod své návštěvy.

Asi za tři hodiny opustí Terrania v blízkosti obří hvězdy meziprostor. Leyden chtěl vědět, jestli Petříček mezitím zaměřil neznámou planetu svých druhů silněji, než bylo možné ze vzdálené Země.

„Tylle, spojení není silnější ani slabší. Nezměnilo se ani tehdy, když naše loď přešla do meziprostoru. Ty ses mě přišel zeptat na nový kurz.“

Leyden zapnul přenos do řídicího centra, aby údaje slyšel i major Crouget. Údaje překvapily i jeho.

„To je nesmysl!“ zaburácel Crouget do mikrofonu. „Kontrolujeme hvězdné mapy už potřetí. Tam žádná planeta není. Souřadnice, které udává váš červoun, nemohou být správné!“

„Majore, díval jste se i do hvězdných map, které byly zhotoveny v planetáriu na Imposu?“ zeptal se Leyden.

Crouget ještě zesílil hlas: „Jiné mapy než naše přece vůbec neexistují! Ten sektor Mléčné dráhy, kam máme letět, neprozkoumali Akonané ani Arkonidané. Ani mě nenapadne pronikat tak hluboko do středu Mléčné dráhy. Obrácíme, můj milý!“ ^ „Neobrátime, majore! Letíme ke svému cíli!“ odpověděl Tyli Leyden bez jakéhokoli důrazu.

„Pak jste zatracený blázen, Ley děné!“ ,

„To už mi na Imposu říkali taky. Neříkáte mi nic nového, majore.“

„Pojďte sem do centrály a podívejte se na hvězdnou mapu! Jsem zvědavý, jestli pak ještě budete mít odvahu letět do té hvězdné polívky.“

„Jak prosím?“

„Řekl jsem do hvězdné polívky, a na tom trvám! Leda by vaše mapy vypracované na Imposu nebyly správné. To by pak bylo ještě horší!“

Povídám vám, letíme zpátky, Leydene!"

Tyli Leyden vypnul přenos. Zeptal se červouna: „Nechceš ty souřadnice přezkoumat ještě jednou?"

„Tylle, ty jsou správné."

„Ale major Crouget tvrdí, že v těch místech žádná planeta není. Jistě se nemýlí."

„Pak nesouhlasí hvězdné mapy, Tylle. Je tam planeta."

„Jenom jedna?"

„To nevím, ale je tam planeta, na které žije můj národ."

Leyden vstal. „Hned se vrátím."

Nešel rychleji než jindy. S pobuřující lhostejností se přiloukal do centrály Terranie.

„Podívejte se na to, Leydene!" zavolal na něj Crouget. Ukazoval na tři promítnuté hvězdné mapy.

Ted' Leyden pochopil, proč Crouget mluvil o hvězdné polívce. Na mapách byl červeně zakroužkovaný sektor, kde měla viset neznámá planeta Červounů. Podle projekce tam ve shluku hvězd nebylo pro žádnou planetu místo. Leyden si nemohl vzpomenout, že by kdy viděl takovou koncentraci sluncí. Každému veliteli kosmické lodě muselo připadat sebevražedné vletět do takového hvězdného chumlu.

„Tak co, souhlasíte s návratem, Leydene?" zahřímal Crouget.

Tyli Leyden se na něj tázavě podíval. „Kdy budeme u EX-66-198?"

„Za dvě hodiny a čtyřicet minut."

„Díky. Potom si promluvíme o novém kurzu znova."

Epsaleran se před ním hrozivě vztyčil. „Pane Leydene, vy máte plné moci, ale já mám zodpovědnost za sto padesát mužů na palubě lodi. Do tohohle chumlu nepoletím! To by mohl udělat jen bláznivý, nezodpovědný velitel!"

Leyden si ho klidně změřil a prohlásil: „Jestli se budete vzpírat, poruším radiový klid a vyrozumím Perryho Rhodana. Máte ještě pár hodin na rozmyšlenou, než doletíme k soustavě EX-66-198."

Při odchodu slyšel Crougeta vrčet: „Takové bláznovství! Šílenství je to!"

Tyli Leyden se nezdržoval odpovědí. Šel za červounem, jak mu slíbil.

Tři bojové lodi třídy Stardust zaměřily přilétající Terranii a setkaly se s ní. Dva z jejích velitelů na Terranii přestoupili. Major Fils Crouget byl šťastný, že si s nimi může popovídat. Postěžoval si jim, k čemu ho Leyden nutí.

„Slyšeli jsme, že pan Leyden prý má mimořádné plné moci," namítl jeden velitel.

„Kvůli tomu ale nedám v sázku svou loď se sto padesáti muži!"

Epsaleran měl pocit, že u svých kolegů nenalezl pochopení.

Druhý velitel ho přímo varoval: „Crougete, když šéf někoho vybaví dalekosáhlou pravomocí, nedělá to neuváženě."

V té chvíli vešel do centrály Tyli Leyden. Šel rovnou k zaměřovači a zeptal se obsluhujícího důstojníka, kde teď Terrania je.

„Padesát devět světelných let východně od soustavy EX-66-198, pane Leydene. Zatím dál nepostupujeme. Vedle nás jsou tři bojové lodě třídy Stardust. Dva z jejích velitelů právě mluví s majorem Crougetem."

„Aha..." Leyden se otočil, zaváhal a pak zvolna přešel ke třem mužům.

„Leyden," představil se stručně a hned se obrátil na Filse Crougeta.

„Jak jste se rozmyslel?"

Major Crouget se podíval na své dva kolegy, jako by je žádal o pomoc. Nijak ho však nepodpořili. Epsaleran se narovnal. „No dobrá! Nikdo o mně nebude říkat, že jsem zbabělec. Ale chraň vás Bůh, jestli se při tom bláznivém podniku jedinému z mých mužů něco stane!"

„V pořádku! Kdy poletíme dál?" •

Ted' se do toho vložili velitelé v přesvědčení, že musí Tylla Leydena varovat před molkekoxovými loděmi. „Tenhle úsek se hemží loděmi červounských bohů, pane Leydene. Kromě toho byste neměl brát další cestu na lehkou váhu. Jak víme, jste astrofyzik. Asi víte, jaké fyzikální problémy se mohou vyskytnout v tak mimořádně hustém shluku hvězd."

„Velitelem Terranie je major Crouget, pánové, ne já. Klidně si s ním dál povídejte. Čekám ale, majore, že mi brzy dáte vědět, kdy poletíme dál. Na shledanou."

Dva velitelé bitevních lodí se za ním zaraženě dívali. „Zvláštní mládenec! Ani se nechce věřit, že to on varoval celou Galaxii před nepopsatelným nebezpečím. Pořád vám takhle rozkazuje, majore?"

„Ten a rozkazovat? Vždyť jste zrovna slyšeli, jak jemně se vyjadřuje. A tak je to od chvíle, co na mou loď vstoupil." Epsalan se rozčiloval čím dál víc.

„Ale i těmi jemnými způsoby prosadí svou, že, majore?" zeptal se druhý velitel.

„Copak mám riskovat, že mě prohlásí za zbabělce?“ vzkypěl znova Crouget. „Tak mi poradte, co mám dělat.“

„Majore, ve vašem případě se nedá radit. Musíte se rozhodovat vždycky znova případ od případu. Ostatně - víte, jaký účel tenhle let sleduje?“

„Jistě. Řekli nám to, když jsme se dobrovolně přihlásili. Máme dopravit pana Leydena a doktora Neeva do domova červounů, na planetu Tombstone. Jednoho červouna máme i na palubě. Říkají mu Petříček!“

To oba velitelé nevěděli. „Kdo půjde na planetu?“

„Jenom Leyden a Neev. My máme přísný rozkaz neopouštět loď,“ Dva velitelé řekli jako jeden muž: „Pak vám radíme, abyste poslouchal pokyny pana Leydena.“

„Krásné vyhlídky! A co molkekoxové lodě? Máme vůbec šanci proniknout?“

Návštěvníci se po sobě podívali. Pak jeden z nich váhavě řekl:

„Těžko říct! Pravděpodobnost je tak jedna ke stu. Přihlásili jste se opravdu k cestě do nebe. My vám můžeme jen popřát hodně štěstí.“ Tyli Leyden uslyšel z interkomu: „Startujeme do druhé etapy!“

„Díky,“ řekl jen a poslouchal dál svého kolegu. Doktor Neev mu právě sděloval, že se marně snažil zachytit směrovací signály z planety Tombstone, kterými se řídil červoun Petříček. Jejich přístroje na to nestačily.

„Vy jste měl takové úspěchy s Faltonovou teorií, Leydene! Nedala by se nějak použít také tady?“ Leyden zavrtěl hlavou. „Nemyslím...“

V té chvíli se po celé lodi ozval poplašný signál. Leyden vyběhl z kabiny a uháněl do centrály. Epsaleran ovládal loď ručně. Poplach byl vyvolán tím, že na Terranii zaútočilo osm molkekoxových lodí.

Crouget zrychlil na nejvyšší hodnoty a převedl křižník do meziprostoru. Leyden ho nerušil a jenom sledoval, jak Epsaleran mistrovsky řídí loď. Zanedlouho se vrátili do normálního prostoru. Obrazovka počítače uvedla údaj: Neznámá oblast Galaxie!

Pro Tylla Leydena to nebylo nic nového. Dříve pracoval na Exploreru 2115, jehož úkolem bylo vyhledávat a zkoumat dosud neznámé části Mléčné dráhy. Posádka Terranie ale takové zkušenosti neměla. Ještě nikdy se tato loď neodvážila tak daleko do džungle hvězd.

Molkekoxových lodí se zbavili, ale Crouget zarputile zíral na řídicí pult. „Nemůžeme se pořád takhle řídit lineárním prostorem, Leydene!“

Dostáném se doprostřed té hvězdné polívky, ani se nenadějem."

Crougetovi se zřejmě zalíbil výraz „hvězdná polívka". Tyli Leyden musel přiznat, že by na trefnější výraz pro tenhle shluk sluncí, propojených obaly žhnoucího vodíku, taky nepřišel. „Vzdálenost od Země?" zeptal se.

Počítače udaly přibližnou hodnotu. Když ji Leyden porovnal se vzdáleností planety Tombstone od Země, kterou uvedl červoun, vyšlo mu, že planeta leží za hvězdokupou. Terrania tedy bude muset „polívkou" proletět.

Tyli Leyden zašel za červounem, aby se s ním poradil. Petříček potvrdil výpočty a souhlasil s jeho názorem.

„Máš představu, jak nás na Tombstone přijmou?" zeptal se Leyden.

„Ano, Tylle! V posledních hodinách dostávám stále silnější výhružné impulzy."

„Máš strach?"

„Strach nemám, Tylle. Aspoň ne o sebe. Tím víc ale o tebe. Z Tombstone vychází silná vlna impulzů a stále sílí. Moji druhové už Terranii zaměřili."

„Jak to víš?"

„Vím to."

Tím se Leyden spokojil. Některé věci neuměl červoun vysvětlit.

„Tylle, ty impulzy jsou stále silnější. Nemohu už ani přemýšlet. Ta hrozba. . ., ta hrozba v nich. . . Nevím, co to je. Tylle, nech mě o samotě! Tombstone nás nechce. Nechtějí vidět Terranii ani mě. Jak. . ., jak strašní dovedou být moji druhové!"

Leyden jen nerad odcházel, ale věděl, že červounovi teď nikdo nepomůže. Pro něho zůstávalo tajemstvím to, co Petříček vnímal jako hrozbu. Zůstat nemělo smysl. Červoun zavřel oči a jeho obrovské tělo se zkroutilo.

Major Fils Crouget byl na pokraji zoufalství. Molkexové lodi se nedaly setřást. Sotva se Terrania ocitla v normálním prostoru, vynořily se ze všech stran. Znovu a znovu se křižník musel uchylovat do lineárního prostoru. Teď právě proletěl meziprostorem asi sto světelných roků a měl se vrátit do normálního prostoru.

„Jestli se hned zase objeví ty hnusné molkexové lodě, tak to vzdám, Leydene! Človče, my se už nikdy nevrátíme domů. Zabloudíme v tomhle moři hvězd."

„Pozor, přechod do normálního prostoru za třicet vteřin," ohlásil

druhý pilot od řídicího pultu.

V té chvíli ožila obrazovka.

„Dobré nebe!“ zvolal někdo, když se ukázal obraz. Víc než padesát slunečních oblud hrozilo, že Terranii rozmačká.

„Snížit světlost obrazovky na minimum!“ Přesto se centrálou rozlévala nepřirozená záře.

„Žádné lodě nezaměřeny!“

Fils Crouget zuřivě přikývl. Takhle to zatím bylo pokaždé. Nejdříve nikde nic, a najednou se to kolem nich hemžilo.

Byl připraven na každé překvapení.

„Třetí minuta, žádná loď!“

Tohle už překvapení bylo. Minul křižník aktivní oblast „bohů“?

Napravo od počítače, sledujícího gravitaci, vznikl neklid. Zdálo se, že se obsluha na něčem nemůže shodnout. Také druhý pilot hlásil od svého řídicího pultu: „Majore, naše ochranné štíty rychle slábnou!“

Do toho vykřikl muž od měřiče gravitace: „Majore, buď se nám to rozbilo, nebo jsme se opravdu dostali do úseku velkého přetížení!“

„Hodnoty, pánové, hodnoty!“ křičel Crouget.

Do toho se ozval interkom. Nikoho už nepřekvapilo, že si jej červoun zapnul sám. „Vletěli jste do pastí přetížení. Je to gravitační centrum, které tvoří pět neviditelných sluncí!“

Epsaleran s nevídanou rychlostí skočil ke svému řídicímu pultu a přepnul řízení k sobě. Pracoval s přesností robota. Zase jednou prokázal neobyčejnou schopnost Epsaleranů rychle reagovat. Zaplanul jasně červený výstražný signál, ohlašující, že všechny ochranné štíty jsou vypnuty. Major urychlil let vši dosažitelnou energií, kterou loď měla. V prostorách strojoven se rozpoutalo peklo. Hluk pronikal i zvukovou izolací stěn.

Crouget se pokoušel vrátit Terranii na původní kurz. Jeho tvář byla jako nehybná maska, ale bylo jasné, že si uvědomuje nebezpečí.

Terrania se držela nového kurzu.

Ze strojovny se ozvalo hlášení: „Pane, konvertory přetížení pracují na tři sta procent! Co se to u vás děje?“ První inženýr mluvil vyděšeně.

„Můžeme jít na pět set procent?“ zvolal Crouget do mikrofonu.

„Ale nejvýš na deset minut! Pak se nám to tu všechno rozletí!“

Na řídicím pultu před Crougetem zběsile blikala světélka. V centrále nebylo slyšet vlastní slovo, tak ďábelsky řvaly agregáty ze strojovny. Ještě děsivější byl náhlý přechod do ticha. Ještě k tomu potměněla

obrazovka. Moře sluncí zmizelo.

Majoru Crougetovi se přece jen podařilo převést Terranii do lineárního prostoru. Teď se jím loď řítí, zatímco Epsaleran si vyčerpaně utíral čelo a deprimované zvolal: „Leydene, pojdte sem! Co je to gravitační centrum? Jako fyzik mi to jistě vysvětlíte! Co je to?”

„V této podobě, majore, to pro mě je novinka. Pět neviditelných hvězd, které tvoří společný pól přitažlivosti... Je mi líto, ale s něčím takovým jsem se ještě nesetkal.”

„Jinak řečeno, víte taky houby, co?” zeptal se Crouget kousavě.

„Kdyby nás červoun nevaroval, bylo by teď už po Terranii. Ale jak to, že ví něco o pěti sluncích? Copak vidí skrz stěny? To mi povězte.”

„Majore, všechno, co vám můžu říct, jsou teorie.”

Crouget dopáleně řekl: „Vy blázne, a to chcete jít na Tombstone za červouny s teoriemi? Proč si rovnou nehodíte na krk oprátku?”

Ale ani jeho štiplavé poznámky nevlákaly Leydena z rezervovaného klidu. Crouget si jeho mlčení vyložil správně. „Pane Leydene, má to znamenat, že v tomhle letu do pekla chcete pokračovat?”

Přihlásil se první inženýr, „Pane, konvertory přetížení číslo dva, čtyři a pět mohou jet jen na šedesát procent. Oprava je možná jen v loděnici. Doporučuji přerušit let.”

„Dám vám vědět,” odpověděl Crouget. Leyden se zatím baval s obsluhou měřiče přetížení, tedy: spíše se důstojníků vyptával a poslouchal jejich odpovědi.

„Měřič je pokažený,. Leydene. Víte, co musel snášet? Teď se hodí leda do šrotu.”

„Obrátíme, Leydene! Mějte přece rozum, člověče!” dodal k tomu Crouget.

Do centrály vstoupil biolog Neev. Nevěděl nic o nebezpečí, ve kterém se ocitli, dozvěděl se o tom až teď. Crouget doufal, že mu Neev pomůže Leydena přesvědčit.

Vědec se zarputile zasmál. „Obrátit, majore? Teď, když jsme skoro u cíle? To přece nejde.”

Epsaleran zalapal po dechu a pak zahřímal na celou centrálu:

„Pánové, máme na palubě dva blázny!”

Ti dva jeho urážku ignorovali.

„Majore, kdy bude Terrania nad cílem?”

„Nikdy, protože tam, kam letíme, žádná planeta není.“

Fils Crouget se k oběma vědcům otočil zády. Jeho trpělivost byla u konce.

Dobrodružství s přetížáním, které Terrania překonala doslova z posledních sil, nedělalo Leydenovi takové starosti jako apatický stav, ve kterém se ocitl Petříček. Posledním projevem jeho zájmu bylo varování před pěti neviditelnými slunci. Pak už ho výhružné impulzy z Tombstone vehnaly do naprosté pasivity- Tyli Leyden se zeptal doktora Neeva, který byl u něj v kabině: „Vy tedy souhlasíte s tím, abychom za všech okolností letěli na místo, jehož souřadnice nám červoun určil?“

V očích starého muže zaplálo fanatické nadšení. „A vy byste si dal ujít vědeckou slávu jen proto, že tupý velitel má strach o svou loď?“

„Major Crouget si jen uvědomuje svou zodpovědnost, kolego. Rozhodně není tupý. Musíme ho přesvědčit, jak je to pro nás důležité.“

Neev se zasmál. „Mít tak já vaše plné moci, Leydene! To jste ve všem tak úzkostlivý?“

Podrážděně odešel z kabiny. Leyden si toho nevšímal. Vytáhl mapu hvězd a rozprostřel ji po stole. Byl na ní úsek Galaxie, v němž podle červouna obíhá planeta Tombstone kolem svého slunce. Mapa byla pořízena podle sestavy sluncí v planetáriu na Imposu.

Leyden si prohlížel jedno slunce za druhým. Místo označené křížkem, kde podle červounem udaných souřadnic měla být planeta Tombstone, leželo v blízkosti normálního žlutého slunce, obklopeného obrovitými hvězdami a ve srovnání s nimi skoro bezvýznamného.

„Jenže planeta tu není...“ uvažoval Leyden. „Ale Petříček tvrdí, že je. Kdo má pravdu?“

Zavolal do centrály a vyžádal si majora.

„Majore, už jste někdy zjistil, že mapy hvězd z Imposu neodpovídají skutečnosti?“

„Ne, zatím jsme nenašli ani jedinou odchylku. Pochopíte, že jsem mapám z Imposu napřed nevěřil. Nevím, jak mohou být tak přesné, když si uvědomím, že planetárium bylo zřízeno před více než milionem let. Ale když uznávám jejich správnost, co z toho vyplývá?“ „Narážíte na to, že na mapách z Imposu není Tombstone?“

„Přesně tak. Náš let je pro kočku! I když červoun ukázal některé

neuvěřitelné schopnosti, stejně je to nesmysl, že by našel planetu, kterou v životě neviděl."

„A co jeho nynější stav, Crougete? Ty výhružné hyperimpulzy, které ho ochromují?"

„Leydene!" Epsaleran přímo žadonil. „Nespoléháte se příliš na to, co vám říká on sám? Nemůže být jeho současný stav vyvolán přetížením, které nás málem zničilo?"

„Kdy budeme u cíle, Crougete?" Leyden se zase jednou vyhnul odpovědi tím, že převedl řeč jinam.

„Za hodinu a čtyřicet minut. Zatím zůstáváme v lineárním prostoru. Ale to vám přísahám, Leydene: jestli nás nad cílem ohrozí jediná molkexová loď, vrátíme se na Zemi!"

„Nezapomínáte na moje plné moci, majore?"

Velitel přímo zuřil. „Tahle posádka se už nikdy dobrovolně nepřihlásí ke zvláštnímu úkolu, když bude mít na palubě takové nezodpovědné lidi jako jste vy!"

„Vaše upřímnost mě těší, majore."

Crouget to vzdal a vypnul spojení. Tyli Leyden se vydal za červounem. Ten jeho příchod vůbec nevzal na vědomí, ani neotevřel oči. Nezareagoval, ani když na něj Leyden promluvil přes transformer.

Plný starostí šel Leyden do řídicí centrály. Tam ho uvítala nepřátelská nálada. Biolog tam už byl. Za několik minut měla Terrania dosáhnout cíle stanoveného červounem, a loď právě opouštěla lineární prostor. Žádný důstojník se dvěma vědci nemluvil.

Inpotronický počítačový systém stanovil na zlomek vteřiny přesně okamžik, kdy měla Terrania přejít do normálního prostoru. Opět se objevil shluk nesčíslných sluncí, ale také malé žluté slunce vpředu před Terranií.

„Leydenovo slunce!" Crouget prolomil napjaté ticho. „Zapíšeme je do katalogu pod tímto jménem."

„To slunce má planetu, pane!" zaznělo centrálou hlášení od zaměřovače.

„Planetu?" Crouget zalapal po dechu. Skočil k přístroji a zeptal se:

„Kde?" Byla to zbytečná otázka. Viděl ji už také. Při zvětšení byla jasně viditelná. Od své mateřské hvězdy byla vzdálená asi stejně jako Země od Slunce. Aby zakryl své rozrušení, obrátil se major k zaměřovači: „Žádné molkexové lodě?"

„Žádné, pane!"

Terrania se zastavila. Začala probíhat první speciální měření. Tyli Leyden byl jako astronom ve svém živlu. Crouget ho pozoroval a nevycházel z údivu. Tyli Leyden se nijak nedral do popředí, ale nenapodobitelným způsobem umel během jedné minuty zaměstnat všechny muže v centrále.

Zatraceně, myslel si Epsaleran, jak to jenom dělá?

Vycházely první přesnější hodnoty: „Průměr dvacet dva tisíce kilometrů. Ovzduší podobné zemskému. Velké ledovce na pólech. Průměrná teplota dvacet devět stupňů.“

„Kde je led, tam je i voda..., většinou,“ řekl Fils Crouget. „Co jste říkal?“ Tázavě vzhledl k Tyllu Leydenovi.

„Jsme od Tombstone ještě daleko. Sestupte blíže k planetě, prosím.“

„Zatím zůstaneme kde jsme, pane Leydene!“

„Jenom ztrácíme čas.“

„To mi nevadí. Lepší ztratit čas než život. Planeta, která podle mapy neexistuje, je mi podezřelá. Řekl jsem to dost jasně, pane Leydene?“

Vzhledem k tomu, že Crouget odmítal přiblížit se k planetě, pracovaly různé měřicí systémy naplno. Důstojníci horlivě plnili úkoly, které jim Leyden zadával. Nikdo z nich si nevzpomněl, kolikrát se na vědce rozčílovali.

„Značné procento povrchu Tombstone je pokryto vodou!“ Toto tvrzení bylo podloženo výpočty. Měřiče hmoty zjistily čtyři kontinenty.

Další zjištění přimělo Epsalerana udiveně potřást hlavou. „Lesy?“ opakoval. „Lesy a rozlehlé porostlé roviny?“ Ale v té chvíli už Tyli Leyden v centrále nebyl. Neklidně spěchal za červounem.

Když otevřel dveře, uvítal ho vlídný pohled velkých očí. Petříček ihned zapnul symbolový transformer jedním ze svých čtyř klepet. Odnedávna je používal s nebývalou zručností. Žádná deprese už na něm nebyla vidět.

Z přístroje se ozvalo: „Tylle, výhružné impulzy rázem přestaly, když se tvá loď objevila v téhle sluneční soustavě. Místo toho jsme s velkou energií zaměřování.“

„Takže každý pohyb kosmické lodi je na Tombstone registrován?“

„„Ano. Moji druzi chtějí vědět všechno: kdy přistaneme, kdo a kde vystoupí.“

„A co cítíš? Už nemáš strach z výstrah, které jsi dostal? Nezapomínej, že přicházíš jako cizinec, který porušil jeden z nej-důležitějších zákonů.“

„Půjdu na Tombstone ukázat svým lidem, jací jsou naši bozi!"
Tylí Leyden ho varoval: „Nebudeš mít pro svá tvrzení jediný důkaz!
Možná tě vůbec nepustí ke slovu a zahubí tě, než jim své důvody
vysvětlíš."

„Tylle, teď jsem ti nerozuměl. Můj národ není jako lidé."
„Musím ti to nějak vysvětlit. Neev a já půjdeme s tebou. Nemohu
tady biologa nechat. Chápeš?"

„Ano. Ale proč jsi tak neklidný, Tylle?"
Vědec to ze sebe vysypal. Mluvil znovu o hvězdných mapách,
o planetáriu na Imposu, o tom, že tento úsek Mléčné dráhy ještě
nikdo neprozkoumal. Mluvil o tom, že planeta Tombstone není nikde
na mapách uvedena, ale její malé slunce ano. „Přitom je to poměrně
velká planeta. Mám pocit, že tady něco nesouhlasí, ale nevím co."
Petříček napjatě poslouchal. „Bohužel nevím, jak bych ti pomohl,
Tylle! Proč by nemohla být v planetáriu chyba - při všech těch
miliardách sluncí v Mléčné dráze?"

„Poslouchej, co ti teď řeknu: My lidé asi nikdy nepochopíme
techniku těch dávných, kteří dokázali vytvořit věrný model Mléčné
dráhy. Když jsme my lidé ten technický zázrak objevili, existoval už
více než milion let. Přesto je v něm každá hvězda přesně na svém
místě. Ti dávní Tombstone nepřehlédli. Nemohli ho přehlédnout. A
víš proč? Protože tehdy ještě neexistoval!"

„Už asi vím, o čem mluvíš, Tylle. Planetárium existovalo už před
více než milionem let, když ti dávní bojovali se Suprahetem,
požírajícím hvězdy. Zároveň se zničením Suprahetu musela skončit i
doba rozkvětu těch dávných. Už jim zřejmě nezbyl čas ani síla, aby
zaznamenali vznik nové planety na tomto místě. Jednoduše řečeno:
Tombstone je neaktivní Suprahet ve formě stabilizované hmoty, tedy
molkehu, a můj druh z molkehu povstal. Pak jsi tedy nejzarputilejší
nepřítel mého národa!"

Už je to tady, pomyslel si Leyden. Teď červoun otevře svou velkou
tlamu a sežehne mě výbojem energie. „Ty tomu věříš?" zeptal se
zoufale.

„Nevěřím, protože tě znám, Tylle." V těch prostých slovech zazněla
veliká důvěra.

Leyden si prohrábl vlasy. „Oba jsme něco přehlédli. Vývoj na
Tombstone šel docela jinou cestou než na obří planetě Herkules.
Molkehu na Herkulu se choval jako virus. Krystalický virus ožije, jen
když se spojí s nějakou buňkou. Když Herkula zasáh

gravitační náraz, vyvolal impulz přetížení u molkexu totéž, co se stane, když do buňky vnikne virus: ustrnulý život se probudil. Proč ale nenastal stejný proces na Tombstone? Přisahal bych, že Tombstone je z molkexu a vznikl ze stejných trosek jako Herkules. Jenže Tombstone nereagoval na gravitační náraz. Proč ne? Protože tady se .molkex od svého vzniku vyvíjel jinak. Jestli je pravda, co říkám, to se ještě musí přezkoumat. Ale mohlo by to tak být, a pak bych nebyl ten nejhorší nepřítel tvého druhu. Tombstone není Herkules. Z Tombstone se stalo něco docela jiného."

„A co, Tylle?" zeptal se červoun. V očích mu svítilo napjaté očekávání.

„To ještě nevím. Ale musím na to přijít. Proto teď půjdu. Asi tě zase navštívím až těsně před přistáním."

„Pak jsi nejzarputilejší nepřítel mého národa!" Tento výrok pronásledoval Leydena jako stín. Tušil vůbec Petříček, co mu vyčítá? Astrofyzik byl rád, že se Terrania volně vznáší v prostoru. Potřeboval čas. Musel počítat. Interkomem se spojil s majorem.

„Potřebuju všechny počítače, Crougete. Můžu je dostat?"

Epsaleran drsně odpověděl: „Vaše plné moci mě nutí, abych vám je přenechal."

Leyden ukázal, že také dovede jednat drsně. „Majore, strčte si mé plné moci za klobouk! Nemůžu říct, na jak dlouho inpotroniku zaberu. Přijdu do centrály."

Vzal si s sebou kufřík plný podkladů. Obsahovaly data o Suprahetu, o molkexu, červounech a kovobytkách. V centrále jej postavil na stůl a otevřel. Nikdo na palubě lodi nevěděl, že Tyli Leyden je chodící sbírka vzorců. Stačilo mu jednou slyšet vzo-

rec a v příští vteřině jej mohl klidně zapomenout, ale když to potřeboval k řešení nějakého problému, rázem se mu vybavil.

Také teď sáhl do kufříku projeden podklad, ale pak se na něj ani nepodíval. Vzorec, který na něm byl, se mu už vynořil z paměti.

Epsaleran seděl na své obvyklé židli a kroutil hlavou. Uvažoval, kdy asi Leyden konečně přestane zadávat inpotronice data. Než Leyden od přístrojů odstoupil, uplynula hodina. Posadil se na volnou židli vedle Crougeta, ale vůbec ho nevzal na vědomí. Myšlenky se mu toulaly. Jestli je jeho teorie o vzniku Tombstone pravdivá, pak červouni nepocházejí z Mléčné dráhy. Druh sám se tady vyvinul, ale to, z čeho vznikli, je odjinud. Dokazovala to struktura molkexu, který byl něco jako zmrzlá energie. A molkex byla zase jen jiná

forma existence Suprahetu, který se kdysi vynořil z hlubin mezigalaktického prostoru. Z úvah ho vytrhlo zvolání: „Pane Leydene, výsledky!“ Převzal nekonečný proužek s natištěnými výsledky, aniž se na něj podíval. V téže chvíli se ohlásil interkomem doktor Salor Neev: „Leydene, můžete zařídit, aby mi dali k dispozici sestavu počítačů?“

„Můžete ji hned převzít, kolego,“ odpověděl Leyden.

„Díky, Leydene! Jsem na stopě zajímavé věci. Budete se divit, co ještě zbylo z vaší teorie!“

„Možná máte pravdu, že se budu brzy divit, kolego!“

Leyden klidně vložil potištěný proužek, dlouhý několik metrů do kufříku k ostatním podkladům, a odešel z centra-ly.

„Pánbůh nás chraň před vědci na palubě!“ zvolal trpce Fils Crouget. Ale to už vcházel doktor Salor Neev, aby provedl výpočty, jimiž zcela rozbije Leydenovu teorii o Tombstone.

Salor Neev se škodolibě usmíval, když vcházel do Leydenovy kabiny. Posadil se a hned spustil.

„Leydene, vaši teorii můžete pohřbít. Tombstone je už nejmíň tisíc let domovem důchodců. Ničím jiným! Podívejte se na záznamy mých měření. Vidíte nějakou známku vývoje? Jako biolog tvrdím, že Tombstone je naprosto sterilní. To znamená, že nemůže být vlastní červounů. Honili jsme se za přeludem. Co tomu říkáte?“

Leyden neříkal nic.

„Bude vám pěkně dlouho trvat, než se obeznámíte s výsledky měření, Leydene!“ řekl biolog a ukázal na závěrečný souhrn. „Je nesporné, že poslední červoun se na Tombstone narodil asi před dvěma tisíci lety. Takže..., někdy v té době se červouni odstěhovali jinam a tahle planeta už pro ně je jenom domovem důchodců. Náš červoun nás zavedl chybně, a pochybuji, že na téhle planetě najdeme nějaký náznak, kde teď červouni žijí. Musíte si vymyslet nějakou novou teorii, Leydene. Ano, ano, jste přece jen ještě moc mladý!“ Leyden mu vrátil záznamy.

„Tak už konečně něco řekněte!“ zvolal Salor Neev.

Leyden se na něj usmál. „Čekal jsem, že mi povíte něco nového, kolego! Co jsem teď od vás slyšel, to už dávno vím. Souhlasím s vašim tvrzením, že se červouni už asi dva tisíce let na Tombstone nerodí. Trvám ale na tom, že Tombstone je jejich domovskou planetou. Vy jste totiž, drahý kolego, ve svých úvahách na něco

důležitého zapomněl: na bohy!"

Leyden se na biologa bezstarostně usmíval. Neev vyprskl: „Vy jste to všechno věděl? Vy..., vy..." Vyskočil, vyběhl z kabiny a práskl za sebou dveřmi.

Terrania se pořád ještě vznášela v prostoru. Fils Crouget osvěžen spánkem vstoupil do centrály své lodi. Důstojník ve službě mu podal hlášení. Zmínil se také o Leydenovi. „Ten vědec sedí od jedné odpoledne v archivu a nepřetržitě si přehrává pásky."

„Copak se Leyden nikdy neunaví? A co dělá Petr?" Od té doby, co červoun prokázal své mimořádné schopnosti, stoupl u Crougeta v úctě.

„Aha, ten!" řekl důstojník. „Ten studuje pásky, které si před ním poslechl Leyden!"

Crouget se netvářil zrovna duchaplně.

„Pane, pásky v archivu obsahují všechno, co bylo dosud zjištěno o bozích, červounech, kovobylkách a o Suprahetu. Zčásti jsou tam také vědecké zprávy o našem červounovi samotném."

„Copak se ten člověk zbláznil, že vyrazuje tajné záležitosti velitelské červounovi? Proč mi o tom nikdo neřekl?" zahulákal.

Crouget. Důstojníci si zacpávali uši.

„Pane," řekl klidně důstojník ve službě, „pan Leyden poukázal na své plné moci. Ty nám svazují ruce, že?"

Co na to Crouget odpověděl, se rozhodně netýkalo věci. „Rád bych věděl, čím jsme si zasloužili mít na palubě blázna."

Zmiňovaný „blázen" si už přehrával poslední pásek. Když skončil, odnesl jej osobně červounovi. Cestou se stavil pro doktora Neeva. Počkal, až si poslední pásek poslechne také Petříček, a pak začal mluvit.

Vyšel z toho, že Tombstone vznikl z úlomků Suprahetu po jeho výbuchu a stal se oběžnicí malého žlutého slunce. Během času se pak ukázalo, že molkex, nyní hmotně stabilní, se tu vyvíjel jinak než na Herkulu. Jaké faktory přispěly ke vzniku života na Tombstone, o tom se Leyden nezmínil.

Za statisíce let se vyvinula flóra a pak i červouni. V dospělosti nakladli vajíčka, z nichž se vylíhly kovobylky. Kovobylky se dále množily dělením a svou žravostí proměnily větší část povrchu planety zase v molkex, než zahynuly. Z molkexu se zase vyvíjeli červouni. Mladí červouni mezi sebou bojovali, nebo mezi nimi příroda neúprosně vybírala, takže nanejvýš dva tucty červounů

dospěly natolik, aby kladli vajíčka.

Tento cyklus byl přerušen, když Tombstone objevili „bozi“, poznali cenu molkexu a dokázali s červouny navázat kontakt. Bozi jim nabídli, že každého červouna, který dozrává, odvezou na vhodnou planetu, aby tam v klidu nakladl vajíčka. Jako protislužbu si vymínili větší část molkexu, který vyráběly vylíhlé kovobytky, když vypásaly planetu dohola. Bozi molkexem obrnili své kosmické lodě. Dohlíželi také, aby se na jednotlivé planetě vyvinulo nejvýš dvacet červounů. Mladé červouny odváželi svými loděmi na Tombstone, aby tady vyčkali své zralosti.

Leyden si neuměl vysvětlit, jak je možné, že bozi dodnes nepoznali vysoký inteligenční kvocient červounů a že je považují za neinteligentní zvířata.

Biolog i Petříček napjatě poslouchali vývody mladého vědce.

„Červouni pociťují vyděračské podmínky bohů, kteří si přivlastňují největší část molkexu, jako příkon. Z červounů je teď velký národ, a je možné, že jednoho dne proti bohům povstanou. Co tomu říkáte?“ První promluvil biolog. Leydenovu teorii o vývoji červounů považoval za velmi pravděpodobnou. Nenávisť mladého červouna k bohům vysvětloval z biologického principu. Dohoda mezi červouny na Tombstone a bohy, podle níž bozi dostávají největší část molkexu, musí budit antipatii už v samotné hmotě. Z té se pak přenáší na červouny.

„Jestli se nemýlím,“ pokračoval Neev zaníceně, „pak existuje spojení i mezi červouny a molkexovými loděmi. Jen si vzpomeňte, co se stalo, když se molkex na Herkulu proměňoval. Molkegové lodě explodovaly jako mýdlové bubliny a Petříček byl málem zničen hyperimpulzy, které vycházely z molkexu na Herkulu.“

To Leydena velmi zaujalo.

„Kolego, vy si myslíte, že červouni mohou zaměřit každou molkexovou loď, protože je obrněna jejich hmotou?“

„Ano!“

Oba Pozemšťané se podívali na červouna. Ten váhal s odpovědí. Nakonec z transformeru zaznělo: „Nevidím v tom, co říkáte, žádné chyby. Ale teď mohu přijít na Tombstone ne už jen s pouhým obviněním bohů, ale s důkazy, že moji druzi jsou od začátku utlačováni.“

„Tehle důkaz sám o sobě není dost přesvědčivý,“ uvažoval Leyden.

„Namítnou ti, že na Tombstone teď žije asi deset tisíc tvých druhů. Bez dohody s bohy by na planetě bylo místo nejvýš pro deset. Můžeš uvést fakt, že jste utlačováni, ale musíš se svých druhů zeptat: Který zákon dal našim předkům právo svolit, aby se na každé mollexové planetě smělo vyvinout nejvýš dvacet potomků? Pak můžeš říct, že z opozice proti této nezodpovědné dohodě jsi tak6porušil jiný zákon a vyzradil vaši inteligenci. A ještě něco: tenhle náš rozhovor nahrávám."

„Proč, Tylle?" zeptal se Petříček.

„Až se na Tombstone setkáme s tvory tvého druhu, řeknu jim, že nemá smysl zabíjet mě a Neeva, protože všechno co víme je uschováno na palubě naší lodi. A ty mou výpověď potvrdíš."

„Tylle - jak víš, že to na Tombstone bude probíhat takhle?"

Mladý vědec se na červouna usmál. „Protože tě už trochu známe. A podle tebe můžeme snadno odhadnout reakce tvých druhů. Ale myslím, že už je čas vydat se na Tombstone."

Epsaleran Crouget se díval na mladého muže soucitně. Výraz jeho tváře prozrazoval, co si myslí. Považoval Tylla Leydena za blázna.

„Tam dole žije deset tisíc těch potvor, a žádný z nich není tak mírný jako náš Petr. Mějte rozum, Leydene, vždyť je to sebevražda!

Nemám pravdu, pane Neeve?"

Starý holohlavý biolog se napřímil. „Vy doufáte, že vám dám za pravdu, majore? Ani mě nenapadne. Deset tisíc červounů je stejně nebezpečných jako jediný červoun. Nemáme přece v úmyslu s nimi bojovat, chceme se s nimi domluvit. Přece víte, jaký to má význam pro celou Mléčnou dráhu. Nebo jste už zapomněl na těch tři sta planet zpustošených kovobylkami? Je od vás hezké, že o nás máte starost, ale teď nás vysaďte na Tombstone!"

Fils Crouget nahlédl, že je marné vědce varovat. „Kde vás mám vysadit?"

„Na té pevnině s protáhlým pobřežím."

„Proč právě tam? Vždyť je z osmdesáti procent pokrytá lesy!"

„Protože tam žije nejvíc červounů, majore. A ještě něco: nechť přijímače naladěné na naši vlnu. Kdybych vás zavolal, přistanete a vyložíte nejdříve tu zaplombovanou plastikovou bednu z mé kabiny. Možná budu potřebovat ještě něco dalšího, ale ta bedna je nejdůležitější."

„Co je v ní?" chtěl vědět Crouget.

„Letíme teď na Tombstone?" Leyden majorovu otázku ignoroval.

„Ano, k čertu, letíme na Tombstone, a já budu celý šťastný, až mi zmizíte z lodi!" Crouget hřimal na celou centrálu.

„To je vaše právo, majore, a já vám ho neberu," odpověděl klidně Leyden.

Už před odletem ze Země bylo rozhodnuto, že Terrania se ne-zdrží na planetě déle než pět minut. Během té doby musí vystoupit oba vědci i Petříček a musejí být vyloženy přístroje. Pak křižník zase odstartuje a bude vyčkávat vývoje událostí na oběžné dráze.

„Co vnímáš?" zeptal se Leyden před vystoupením z lodi mladého červouna.

„Jenom nás zaměřují, Tylle. Jinak nic. Sledují přistání."

„Víš, kde teď jsou?"

„Jistě. Ukryli se do lesů a vyčkávají."

Výstup z lodi proběhl bez potíží a Terrania rychle zmizela na bezoblačné obloze, až byla vidět jen jako bod. V té chvíli se Petříček začal svíjet, jako by měl silné bolesti.

„Hrozba!" zvolal Tyli Leyden. On i Neev přímo hmatatelně cítili hroživé mentální impulzy, které v nich vyvolávaly lehkou nevolnost. Červoun se najednou vymrštil a několika mocnými skoky zmizel za okrajem lesa.

Dva vědci osaměli na mýtině. Tvor, na kterého spoléhali, zmizel v panické hrůze.

„Pěkné vyhlídky!" ulevil si trpce Neev. „Takhle jsem si naše první minuty na Tombstone nepředstavoval."

Tyli Leyden jenom zabručel. Klekl si a zapnul přenosný symbolový transformer. Ozýval se v něm jenom šum. Žádný červoun tedy nebyl nablízku.

„Už necítím hrozbu," řekl Leyden.

„To možná znamená, že už dostali našeho mladého. Snad ho rovnou nezabijí. Byla to lehkomyšlnost..."

Od okraje lesa směrem k nim se něco mihlo. Bezděčně sáhli po paprskometech, ale pak poznali, že se vrací Petříček. Transformer začal tlumočit.

Kolem nich se zdržovalo několik tisíc červounů. Petříček se na několika místech pokoušel projít obklíčením. Výboji energie ho přinutili, aby se vrátil.

„Blíží se sem. Za hodinu budou na okraji lesa."

„Nepokoušel ses s nimi domluvit?" zeptal se Leyden.

„Ti o žádnou domluvu nestojí. Nenávidí mě. Pohrdají mnou za to, že

jsem vám ukázal cestu k našemu světu. Chtějí mě zničit... Vás taky, ale nejdřív mě."

Odmlčel se a oba vědci s úžasem pozorovali, jak se jeho podoba začíná měnit. Jeho rohovitá fialová kůže začala světélkovat.

„Co to děláš?" vykřikl Leyden, který ještě nic podobného neviděl.

„Mám hlad. Jím," zněla odpověď.

Mladý červoun přijímal potravu přímo ze žlutého slunce, které major Crouget zanesl do katalogu jako Leydenovu hvězdu. Tyli Leyden si mimoděk znovu vzpomněl na Suprahet. Ten také žil z energie.

„Přicházejí pořád blíž, Tylle. Je s nimi Oof."

„Kdo je Oof?" zeptal se Leyden.

„Oof je Oof, Tylle. Víc taky nevím. On mi zrovna řekl, že je Oof."

„Oni slyší, co si s tebou povídáme?"

„Slyší všechno, a mohou to slyšet všichni moji druzi. Ale oni nechťejí nic slyšet. Impulzy z tvého překladače nevímají!" .

Biolog Neev se červouna zeptal: „Máš pocit, že tě tvůj národ zabije za to, že jsi porušil zákony?"

„Takhle se to nedá říct, Neeve. Čemu vy lidé říkáte smrt, to pro nás žádná smrt není. Měl jsem vám to vysvětlit dřív. Jestli Oof zruší moje ego, neumřu. Nezhynu, ani když proměním hmotu v energii."

„On tě osvobodí?" zeptal se Leyden.

„Ano, Tylle!" Zaznělo to nadšeně. „Oof mě osvobodí. To je všechno. Nic mě nemůže usmrtit nebo zničit. Vždycky můžu být jenom osvobozen!"

„Tomu nerozumím," řekl biolog.

„Ale já ano, Neeve," řekl Leyden a zhluboka se nadechl. Těch pár minut mu dalo víc vědomostí o červounech než všechny týdny předtím. A ještě nikdy nepocítil tak zřetelně úzkou souvislost mezi červouny a Suprahetem. „Kdybyste věděl něco o Suprahetu, snadno byste pochopil, co Petr myslí osvobozením svého ega. Ale teď mi honem pomozte připojit k transformeru konvertor. Dám pozor, aby nám nelítaly pojistky kolem uší."

„Co chcete dělat, Leydene?"

„Zesílil impulzy symbolového transformeru o tisíc procent." Klečel nad přístrojem a na všechno kolem zapomněl.

„Tylle, už tady budou!" varoval ho Petříček.

„Hotovo!" zvolal Leyden.

„Pozor!" vykřikl Neev a vrhl se k zemi. Leyden oslepen přivřel oči. Z okraje lesa vyšlehl jasný záblesk energie a zasáhl mladého

červouna. Pak vypuklo peklo. Přes mýtinu šlehalo nespočet blesků. Jejich terčem byl Petříček. Ze symbolového transformeru vycházel řev. Leyden a Neev si mysleli, že nadešla jejich poslední chvíle, když náhle výboje energie rázem ustaly. Leyden, který také ležel na zemi, zvedl hla-

vu.

Okraj lesa se hemžil červouny. Skákali sem ze všech stran, byly jich stovky. Petříček ležel nehybně. Bylo už jeho ego osvobozeno?

Leyden věděl, že pro ně by výboj energie znamenal prostě smrt.

Musel jednat.

„Kdo z vás je Oof? Kdo je Oof?" Vyslovoval to jméno tak, jak je předtím slyšel z transformeru.

Najednou to z přístroje zahřímalo: „Co chceš?"

„Ty jsi Oof?" zeptal se Leyden a snažil se vypátrat, který z červounů by to mohl být.

Z velkého množství červounů se vydělil obr se svrastělou kůží. „Já jsem Oof. Kdo jsi ty?"

„Jmenuju se Leyden a můj společník je Neev!" odpověděl a napjatě čekal na reakci. Ze všech stran je obklopila hradba červounů. Oof neodpovídal.

Oof se vyptával Guuhla, který se teprve nedávno vrátil na Tombstone lodí bohů.

„Je tohle jeden z těch tvorů, o kterých jsi mluvil, Guuhle?"

Guuhl odpověděl: „Ano, takhle vypadají. Všichni jsou takhle malí, ale velmi neodbytní."

„Jsou chytří, Guuhle?"

Guuhl mlčel. Na tuhle otázku neuměl odpovědět.

Malý tvor už nechtěl čekat. S pomocí svého přístroje zavalil starého Oofa množstvím impulzů. Oof rychle zablokoval své vnímání, ale udiveně zjistil, že impulzy ho přesto jasně dostihují, i když zeslabené. Zlobilo ho to, ale nezbylo mu než vyslechnout, co mu malý tvor sděluje.

„Víme jak jste chytří, Oofe! Nám nemusíte nic předstírat, jako jste už tak dlouho klamali bohy. Proč jste nedovolili svému druhovi, který s námi přiletěl, aby se ospravedlnil? Co jste mu udělali?"

Neporušili jste právě jeden z vašich zákonů, Oofe?"

Oof na sobě nedal znát úžas nad nepatrným přístrojem, jímž s ním malý tvor mluvil. „Leydene," řekl, „my jsme vás nepozvali ani vám nedali dovolení sem vkročit. Nemáte tedy ani právo nám něco

vyčítat. Ten, který s vámi přišel, se stal naším zrádce. Zrádce trestáme."

Malý tvor pokračoval: „Oofe, chceš osvobodit jeho ego dřív, než ho vyslechneš? Chceš ke zločinu vašich předků přidat další?"

Oof musel zastínit všechny své impulzy. Ze čtyř kontinentů planety k němu doléhalo volání jeho druhů, kteří rozhovor poslouchali. Chtěli vědět, co ten malý tvor myslí zločinem předků. Oof musel uznat, že malý tvor toho ví o červounech víc než kdokoli v celé Mléčné dráze. „Víš příliš mnoho, Leydene. Sám ses odsoudil!" „Oofe, my toho víme ještě mnohem víc! Víme všechno. Víc než vy sami! Také víme, že jste otroci bohů! Chceš se dopustit ještě horšího provinění než vaši předci? Všichni tví druzi nás poslouchají. Chceš, aby tvůj národ jednou osvobodil tvé ego?"

Dva vědci teď napjatě čekali na reakci. Kruh červounů kolem nich měl sotva sto metrů v průměru. Najednou z něj vyskočili čtyři červouni, klepety uchopili jejich mladého přítele a někam ho odvěkli. Salor Neev se na Leydena zoufale podíval. Tyli Leyden cítil, jak se ho zmocňuje hněv. Ovládl se a zavola: „Oofe, co uděláte s naším přítelem?"

„Zkousíme na něm, jestli ti můžeme věřit, Leydene."

„Osvobodíte přitom jeho ego?"

„To mu ještě nehrozí, Leydene. Zkoumáme obsah jeho mysli. Leydene, proč je tvým přítelem?"

Oba vědci při této zvláštní otázce zadoufali, že by ve smýšlení červounů mohlo dojít k obratu. Náhle však oči starého červouna zaplály nenávistí: „Leydene, ty jsi náš nejhorší nepřítel!"

Tyli Leyden se předem obával, že by červouni mohli dojít k takovému závěru. Teď byly životy dvou vědců nejvíc ohroženy.

„Oofe, já jsem váš přítel! Přišel jsem vám nabídnout přátelství našeho národa."

Sám nevěděl, odkud se v něm vzal ten klid a jistota.

„Leydene, ty jsi zničil naši budoucnost!"

Mladý astrofyzik chápal, co tím Oof myslí: zničení Herkula se zásobami molkeu. Pokusil se mu vysvětlit problém Suprahetu a jeho vztah k molkeu.

„My ti rozumíme, Leydene," řekl Oof. „Také chápeme, proč las před několika týdny něco volalo a trápilo, a pak to najednou ustalo.

Skončilo to rozmetáním Herkula. Zničení Suprahetu nám uzavřelo cestu k budoucnosti."

Leyden strnul. Zachvátilo ho hrozné podezření. Jsou vzájemná spojení mezi masami molkexu mnohem těsnější, než se myslelo? Má si vyložit zmínku o budoucnosti červounů tak, že snili o tom, stát se jednoho dne společnou proměnou zase Suprahetem?

Rychle, jen aby něco řekl, prohlásil: „Nevěřím, zeje vaše budoucnost zničena. Mám pro to důkazy.“

Neev zpozoroval neklid svého kolegy. „Co je vám?“ zeptal se tiše. Tyli Leyden byl v časové tísní. Červouni čekali na jeho důkazy, ale on navzdory svému tvrzení žádné neměl. Co jim teď řekne?

V Terranii vyly poplachové sirény. Impulzní motory začaly dunět a vyváděly loď z oběžné dráhy kolem Leydenovy hvězdy.

Nikdo na palubě už nepočítal s tím, že by se objevily molkexové lodě, ale teď jedna přiletěla. Naštěstí se objevila na opačném konci soustavy.

Fils Crouget se zlostně mračil v křesle pilota. Vůbec se mu nelíbila představa, že prostě nechá dva muže na Tombstone jejich osudu.

Vzpomněl si na zákaz radiového vysílání. Zákaz sem, zákaz tam, řekl si a zapnul interkom do kabiny spojařů. „Zavolejte ty dva blázny na Tombstone a řekněte jim, že k planetě míří molkexová loď.“

Počkám.“

Čekal pět minut a začal být netrpělivý. „Jak dlouho to ještě bude trvat?“ zeptal se podrážděně.

„Pane, Leyden a Neev se nehlásí. Nemají vysílačku zapnutou. Nemá smysl se dál pokoušet.“

„To je krásné! Ted' mi porad'te, pánové, co máme dělat?“ Obrátil se na všechny v centrále.

Všeobecný názor zněl: rozhodně neopouštět tuto sluneční soustavu.

„Dobrá,“ řekl nespokojeně Crouget. „A jestli na nás molkexová loď zaútočí?“

Vtom se ozval důstojník od zaměřovačů. „Pozor, pane! Molkexová loď míří k nám! Vzdálenost dvanáct světelných minut.“

Epsaleran zase jednou předvedl své mistrovství. Tím, jak sladil jednotlivé agregáty, uvedl loď do pohybu rychleji, než by to dokázal inpotronický automatický pilot. Rozhodně nechtěl nechat ty dva dole bez pomoci. Vypadalo to, že loď padá na planetu. Na obrazovce se Tombstone rychle zvětšoval. Už se daly rozeznat podrobnosti.

Objevil se kontinent, na kterém vysadili dva vědce, a okraj rozsáhlého lesa.

„Pane, molkexová loď se řítí přímo do slunce!“

Kulovitý křižník teď mířil přímo na mýtinu v zeleném moři lesů. Vědci o něm asi ani nevěděli a zaslechli ho teprve, když zařvaly impulzní motory a vedly loď zpátky do prostoru. Crouget teď předal řízení druhému pilotovi a spěchal k zaměřovačům. Spokojeně přikývl, když viděl, že loď bohů se už ocitla v nebezpečné vzdálenosti od slunce. „Něco se jim muselo porouchat," shodl se s důstojníkem u zaměřovačů. „Taky mi bylo divné, proč nikomu nehlásili, že jsme tady. Nebo to naši radisté přeslechli?" Ale muži ve spojařské ústředně Crougetovo podezření energicky vyvrátili. Přísahali, že molkekoxová loď nevyslala jediný signál.

„Konec," řekl Epsaleran při pohledu na obrazovku zaměřovače. Molkekoxová loď už zmizela ve vystřelujících protuberancích. „Asi se nikdy nedovíme, co se na té lodi stalo," usoudil major. „Ale nějak se mi to nezdá."

Ozvali se spojaři. „Pane, pan Leyden se ohlásil. Řekl jenom oukej a hned zase vypnul vysílačku!"

„Tak je aspoň ještě naživu. To je u Leydena div."

Tyli Leyden byl v největší nouzi. Pořád ještě nevěděl, jak červounům objasnit, že nejsou bez vyhlídek do budoucnosti, i když jim zničením molkekoxové hmoty Herkula vzal možnost proměnit se jednou zase v Suprahet.

V té chvíli se vytřeštěně zadíval na symbolový transformer. Z přístroje vycházely zvuky, jaké jakživ neslyšel. On i Neev si zacpali uši, zděšení směsicí pronikavých pisklavých zvuků, a couvali dál od přístroje, až skoro narazili na hradbu těl červounů. Tady se pískání aspoň dalo snášet.

„Leydene, podívejte se na naše hlídače!"

Leyden se otočil. Obři se nehýbali, oči měli zavřené. Pískání z transformeru dvěma mužům způsobovalo přímo fyzickou nevolnost. „Vypnu transformer," rozhodl se Neev a rozběhl se k přístroji. Oba si ulehčené oddychli, když zvuk ustal.

„Můžete mi vysvětlit, co se s těmi červouny stalo, Leydene?"

Vypadají, jako by zkameněli. Usnou si uprostřed vyjednávání!"

„Určitě to má souvislost s tím pískáním, kolego. Nic vás nenapadá?"

„Hyperimpulzy? To myslíte, Leydene? Měli bychom je zkusit zaměřit."

Leyden rezignovaně mávl rukou. „Ještě nikdy se nám nepodařilo změřit hyperimpulzy červouna. Víte co? Zavolám Terranii, aby se snesla nad nás a udělala co největší hluk. Snad je to

probudí." Zapnul vysílačku, požádal o demonstrační nálet a pak ji zase hned vypnul. Třeba by se červounům jeho vysílání nezamlouvalo.

Delší dobu se nic nedělo. Leyden se neklidně díval k bezmračné obloze. Neuměl si vysvětlit, kde Terrania je. Měla přece kroužit kolem planety. Ani ho nenapadlo, že by se tu mohla objevit molkekoxová loď.

„Konečně! Už je tady!" vykřikl, když uviděl černý bod na obloze. „Neeve, lehnete si radši na zem. Až prorazí zvukovou bariéru, pěkně to s námi zamává. Podívejte, červouni se začínají probouzet! Přece to bylo k něčemu!"

Zapnul zase vysílačku a zavolal: „Oukej, Terrania!"

Zvukovou vlnu následovala vichřice, kterou uvedl do pohybu kulovitý křižník. Leyden a Neev leželi na zemi a chytali se trsů trávy. Nad nimi létaly urvané koruny stromů. Červouni si toho nevšímali.

Vichřice rychle ustala. Leyden si klekl k transformeru. „Teď se připravte na všechno, Neeve!" řekl. Biolog si preventivně zacpal uši. Ze zapnutého symbolového transformera se ozval Oof: „Už mě zase slyšíš, Ley děné?"

Neev spustil ruce. Nečekal, že červouni budou ochotní pokračovat v jednání. Nevěřil, že to způsobil Leydenův pokus s Terranií. Musí za tím být něco jiného.

Leyden neměl na podobné úvahy čas. Oof na něj naléhal, aby podal své důkazy. Leyden se najednou zašklebil. Napadlo ho řešení, i když bylo stejně primitivní jako jeho předchozí pokus.

„Souvislost mezi tvým druhem a molkekoxem na Herkulu tady byla, Oofe. Vy jí ale přikládáte příliš velký význam. Váš národ se vyvinul z molkekoxu před více než milionem let. Ale molkekox, který se nashromáždil zde, se neoddělil od molkekoxu na Herkulu náhodou. Při velkém výbuchu využil své pohybové energie k oddělení proto, že se v předchozím procesu změnil. Že jeho proměna zasáhla opravdu hluboko, to dokazuje i vznik vašeho druhu tady. A teď můj důkaz, Oofe!"

Upozornila jakkoli tahle planeta na sebe v minulých týdnech, když jste vycítili zničení molkekoxu na Herkulu? Na to mi odpověz, Oofe! To je můj důkaz. Prosím, čekám!"

Tyllu Leydenovi bylo jasné, že hraje hazardní hru. Neev stojící vedle něj to také prohlédl a celý se zpotil. Ale Oof dal najevo, že s ním

zatím souhlasí!

Tyli Leyden se usmál. Ucítíl pevnou půdu pod nohama. „Oofe, jak bych mohl zničit vaši budoucnost rozbitím hmoty na Herkulu? Vaše budoucnost záleží na vás, a já a můj kolega jsme přišli právě proto, abychom vám ji pomohli zajistit. Chceme vám navrhnout spojení s naším národem, které vám zaručí všechna vaše přirozená práva, a nic od vás za to nežádáme - kromě jediné věci. Nechceme od vás ani jedinou tunu molkexu!"

„Spojení?" zeptal se nedůvěřivě Oof. „Máme dohodu s bohy. Bohům vdčíme za to, že našich druhů je více než deset tisíc."

„Spojení, které vám jménem naší vlády nabízím, vám zaručí, že vás brzy bude dvakrát tolik!"

Starý Oof poprvé projevil živý zájem. Zvedl kulatou hlavu a napjatě Leydena pozoroval. „Jak to myslíš, Leydene?"

„Nejdřív se na něco zeptám já tebe, Oofe. Nebylo by vás už mnohem víc, kdyby si od vás bozi nebrali tolik molkexu?"

„Mohly by nás být miliony," odpověděl Oof.

„Takže bozi vám brání, abyste se mohli volně rozmnožovat?"

„Ano, ale na druhé straně náš druh zachránili. Bez nich bychom už asi vymřeli."

„Jsou tedy bozi vaši přátelé, Oofe?"

„Nejsou, a nikdy nebudou. Od začátku si' od nás berou příliš mnoho molkexu."

Oof se bez vyzvání rozpovídal o historii vztahu mezi červouny a bohy.

Asi před čtyřmi tisíci lety objevili bozi Tombstone, kde se právě znovu rozvíjela vegetace. Hned rozpoznali výjimečné vlastnosti molkexu, ale v jeho těžbě jim bránilo několik zde žijících červounů, proti nimž nebyly zbraně bohů účinné. Pokusili se tedy s červouny, které považovali za divoké primitivní obludy, dohodnout.

Jeden z červounů dal záměrně najevo trochu inteligence. S ním bozi jednali. Nabídli, že červouna, který se vyvinul do zralosti, odvezou na některou planetu, aby tam mohl nerušeně snášet svá vajíčka.

Mladé červouny, kteří se vylíhnou z molkexu, pak dopraví zpátky na Tombstone, aby se tady mohli dál rozvíjet. Za to požadovali více než polovinu molkexu, který vznikne z kovobyly. Tím bylo rozmnožování červounů značně omezeno.

Přesto červouni na Tombstone nabídku přijali. Uvědomovali si totiž, že jejich vlastní potomstvo, kovobyly, planetu čím dál více pustoší,

a že by zde život brzy úplně zanikl.

Později se marně pokoušeli nevýhodnou dohodu změnit. Bozi byli příliš chamtiví a 'červouni na ně byli odkázáni. Pocit křivdy se přenášel z generace na generaci. Mladý červoun už od svého zrodu věděl, že je otrokem cizí civilizace.

Ted' mluvil Leyden. Upřesnil nabídku Impéria. Uvedl také podmínky. Při možném konfliktu mezi bohy a Impériem mají červouni zůstat neutrální. „Myslím, že moje prosba, abyste neosvobozovali ego mého mladého přítele, nepatří mezi podmínky, Oofe."

Starý Oof se chvíli zřejmě radil s ostatními, protože transformer se neozýval. Potom z něj zaznělo: „Svého mladého přítele brzy zase uvidíš. Proč bychom osvobozovali jeho ego, když to nemá smysl?

Ale uzavřít spolek s vámi a zrušit spolek s bohy, to smysl má. Dáte nám dost světů, na nichž bychom se mohli rozmnožovat?"

Jednání pokračovalo. Také Leyden kladl otázky a potají se usmíval. Myslel na plastikovou krabici ve své kabině. Brzy se uplatní. Vysoce inteligentní červouni neznali obrovské rozměry Mléčné dráhy ani její podobu. Nic nevěděli o cizích národech a o hvězdné říši, které se říká Impérium.

Znovu zapnul vysílačku a zavolal Terranii. Požádal majora Crougeta, aby loď přistála na místě, kde je vysadila. Nedbal na jeho hromování a jenom klidně poznamenal: „Nevěděl jsem, že máte tak slabé nervy, majore! Velitel Exploreru z vás asi nikdy nebude."

Ted' neměli oba vědci na práci nic jiného, než čekat. Hradba obrovských těl se náhle rozdělila a mezi ně proklouzl Petříček.

Leyden si dosud myslel, že jeden červoun je jako druhý, ale svého mladého přítele poznal rázem.

„To mám radost, že tě zase vidím!" zavolal nadšeně. „Nepůjdeš blíž ke mně, abychom si mohli popovídat jako dřív? Chci se tě na něco zeptat."

Ale Petříček ted' byl velmi skromný. „Tady nemám právo mluvit, Tylle. Jestli chceš něco vědět, zeptej se Oofa. Ten mluví za nás všechny."

S takovou změnou Leyden nepočítal. Byl trochu zklamaný, že Petříček je najednou jiný, než jak ho poznal. Ale biolog Neev mu to vysvětlil: „U tohoto druhu jsou mimořádně silně vyvinuté dědičné faktory a vyzářování. Nesmíte mu nic vyčítat. Tady na Tombstone je Petříček částí celku, částí toho molkexu, který oživil."

Shora uslyšeli dunění. Terrania už visela na obloze jako míč. Leyden rychle řekl do transformeru: „Oofe, prosím, dej vyklidit místo, aby naše loď mohla přistát.“ Sám nevěděl, proč ho v té chvíli napadlo, jak snadno by mohli červouni Terranii zničit svými energetickými blesky.

Křížník sestoupil do výšky pět set metrů nad zemí, zastavil se a čekal na vyklizení prostoru.

Kruhová hradba těl ožila. Červouni ustupovali. Petříček zmizel někde mezi nimi. Na místě zůstal jen Oof.

Terrania dosedla. Mezi teleskopickými podpěrami vyjela rampa.

Otevřel se výstup a vyšel major Fils Crouget. Třicet bojových strojů, které ho doprovázely, zůstalo stát u paty rampy. Crouget se rozhlížel kolem dokola. Tyli Leyden si dovedl představit, co Epsaleran cítí při pohledu na tolik červounů.

„Tak tady jste!“ pozdravil Leydena.

„Buďte tak hodný a zaříd'te, aby přinesli krabici z mé kabiny, majore.“

„Už ji nesou. Řekněte mi, proč jste měl vypnutou vysílačku?“

Kdybyste patřil k flotile, postavil bych vás za takovou legráčku před válečný soud.“

„Třeba šéf poslal na Tombstone vědce právě proto, aby měly vojenské soudy víc práce, majore?“

Crouget se na něj podíval zpytavě, protože nevěděl, jestli Leyden žertuje nebo se mu vysmívá. Na žerty neměl major náladu. „Asi nevíte, že se tu objevila molkexová loď, Leydene? To vás ovšem jako vědce jistě nezajímá. Tohle je Petříček?“ Nedůvěřivě si změřil Oofa.

„Ne, to je Oof. Nevím, jestli je zrovna teď mluvčím červounů, nebo vůbec šéfem na Tombstone. Už jsme uzavřeli dohodu. Černé na bílém to samozřejmě nemáme. Á, tady je krabice.“

Roboti už nesli jeho krabici. Byla to vlastně obrovská bedna. Leyden požádal, aby ji otevřeli. Crouget nahlédl dovnitř a vyvalil oči. „Vy jste s tím počítal už na Zemi, Leydene?“ zeptal se nechápavě.

„Měl jsem to v plánu od začátku. Červouni znají jen bohy, o Mléčné dráze toho vědí strašně málo. Když jim teď promítneme filmy o dějinách Galaxie a vzniku Impéria, uvědomí si, s kým vlastně jednají. Oofe, rozuměl jsi všemu, co jsem říkal majoru Crougetovi?“

„Všemu, Leydene. Uvidí taky moji druzi, co nám chceš ukázat?“

„Uvidí to všichni, Oofe. Nikdo nemusí chodit blíž, i když je třeba v lese.“

„Ti v lese to uvidí očima ostatních.“

Crouget strnul. „Vy tomu rozumíte, Leydene? Ti v lese se budou dívat očima jiných?“

„Správně, majore! Ale teď vám to nemohu vysvětlovat. Používají patrně hyperimpulzy, jimiž ostatním odzáří, co právě sami vidí. Tak, spustíme první film.“

Poprvé od vzniku svého druhu měli Červouni možnost utvořit si představu o prostoru, který nabízel všem národům nekonečně mnoho místa k životu.

Zástup červounů v dálce stál nehybně. Promítání obstarávali roboti, muži se spolu zatím bavili opodál. Leyden chtěl vědět něco bližšího o molkekoxové lodi, která vletěla do soustavy.

„Bylo to nepochopitelné, Leydene,“ vyprávěl major Crouget. „Na té lodi se muselo něco přihodit. Snad se posádka zbláznila, každém případě se loď najednou zřítla rovnou do slunce. Shořela prakticky ve chvíli, kdy jste se nám ozval a řekl mokej.“

Leyden popadl Crougeta za paži a stiskl ji.

„Co je s vámi? Víte snad o tom něco víc než my, Leydene?“

„To se hned dozvíme, majore.“ Leyden se vrátil k symbolovému transformeru.

„Oofe,“ zavolal do přístroje, „právě jsem slyšel, že tu byla dobře, kdy jste tady seděli bez hnutí se zavřenýma očima, loď 50hů. Co jste to celou tu dobu dělali?“

„Chránili jsme se, Leydene!“

Oof neměl chuť říkat o tom více. Leyden majora zase odtáhl stranou.

„Už chápete co se stalo, majore?“

„Ne. Oof celkem nic neřekl.“

Leyden oslovil Neeva. „Kolego, nebyl to nálet Terranie, co prve probudilo červouny z jejich strnulosti. Ti měli jiné starosti, než se zajímat o naši loď. Víte, co dělali?“

„Nejsem jasnovidec,“ zabručel biolog. „Tak co dělali?“

„Vzpomeňte si, jak podivně se chovala molkekoxová loď, majore!“

Epsaleran se na něj užasle podíval. „Leydene, snad si nemyslíte…“

„Jistě!“ Tyli Leyden přikývl. Neev se tvářil jako člověk, který se právě probudil. „Ano, jsem si jistý, že červouni spojili svou hyperenergii, aby uvrhli molkekoxovou loď do slunce. Šlo jim o to, aby bozi nepoznali jejich inteligenci.“ „!..“;

„Že by měli takovou moc?" ptal se nedůvěřivě Crouget.
Biolog byl přesvědčen, že tomu tak bylo. Leyden si myslel, že nemá
smysl vyptávat se na to Oofa.
Když skončilo promítání, znovu s Oofem dlouze vyjednávali. Starý
červoun nakonec opět potvrdil ústní dohodu. „Už brzy vás vezmeme
za slovo. Tři naši dozrávají a budou klást vajíčka. Budete je muset
vysadit na volných planetách."
„Naši dohodu dodržíme, Oofe. A uděláme ještě něco víc: až
nakladou vajíčka, odvezeme je zpátky na Tombstone. Proč by neměli
osvobodit své ego tady, kde tak dlouho žili?"
Na Oofovu odpověď musel čekat déle než obvykle.
„Leydene, křivdili jsme ti. Ty jsi nám nezavřel cestu k budoucnosti,
právě naopak! Otevíráš ji víc, než jsme kdy mohli doufat. Jeden náš
druh už je tvým přítelem. Chtěli bychom být tvými přáteli všichni,
jestli o to stojíš!"
Když Terrania opouštěla Tombstone, přistoupil Crouget k Ley-
denovi. Podal mu ruku a řekl: „Nic ve zlém! Blázen jsem já a chci se
vám omluvit!" Tyli Leyden se zasmál a pevně mu stiskl ruku...

Kurt Brand MISE LODI TERRANIA
ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM

Edice Perry Rhodan, sv. 165

Z německého originálu Kontaktschiff TERRANIA,
vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig
KG

v Rastattu roku 1985, přeložil František Fabián.

Vydal jako svou tisící pětistou padesátou šestou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědný redaktor Josef Frais.

Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha
10-Uhřetěves.'

• Vydání první. Tematická skupina 13/34.